ГАЗЕТА ІВАНО-ФРАНКІВСЬКОЇ ХРИСТИЯНСЬКОЇ МІСІЇ МИЛОСЕРДЯ «ДОБРИЙ САМАРЯНИН»

ВІРУЮ

№ 11 (130) листопад 2009

Реєстраційне свідоцтво ІФ № 406 від 16.06.1999.

РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ БЕЗПЛАТНО

Народитися згори

Що означає «народитися згори»? Біблійний текст, записаний в Євангелії від Івана 3:1-21, дає відповідь на це запитання. Господь Ісус розмовляє з Никодимом, відомим фарисеєм і членом синедріону (юдейського уряду). Никодим прийшов до Ісуса вночі, щоб задати запитання, які хвилювали його.

Розмовляючи з Никодимом, Ісус сказав: «Поправді, поправді кажу Я тобі: Коли хто не народиться згори, то не може побачити Божого Царства». Никодим Йому каже: «Як може людина родитися, бувши старою? Хіба може вона ввійти до утроби своєї матері знову й родитись?». Ісус відповів: «Поправді, поправді кажу Я тобі: Коли хто не родиться з води й Духа, той не може ввійти в Царство Боже. Що вродилося з тіла — є тіло, що ж уродилося з Духа — є дух. Не дивуйся тому, що сказав Я тобі: Вам необхідно родитись згори» (Ів. 3:3-7).

Никодим мав реальну потребу. Йому була необхідна переміна серця, тобто духовне перетворення. Нове життя, або народження згори відбувається тоді, коли людина повірила в Бога і одержала вічне життя (2 Кор. 5:17; Тит. 3:5; 1 Петр. 1:3; 1 Ів. 2:29; 3:9; 4:7; 5:1-4, 18). В Євангелії від Івана 1:12-13 «народження згори» також означає, що через віру в Ісуса Христа ми набуваємо статусу Божих дітей.

Навіщо ж треба народитися згори? Апостол Павло в Посланні до ефесян 2:1 говорить: «І вас, що мертві були через ваші провини й гріхи...» У Посланні до римлян 3:23 він пише: «Бо всі згрішили, і позбавлені Божої слави». Отож усі ми й потребуємо народження згори, щоб одержати прощення гріхів і відновити стосунки з Богом.

Як це відбувається? Текст з Ефесян 2:8-9 стверджує: «Бо спасенні ви благодаттю через віру, а це не від вас, то — дар Божий, не від діл, щоб ніхто не хвалився». Коли людина спасенна, то тільки завдяки тому, що вона одержала народження згори, духовне оновлення через віру в Ісуса Христа і в те, що Він заплатив за її гріх Своєю смертю на хресті. «Тому то коли хто в Христі, той створіння нове — стародавнє минуло, ото сталось нове!» (2 Кор. 5:17).

Якщо Святий Дух спонукує вас визнати Ісуса Христа як свого Спасителя, значить, вам необхідно народитися згори. Чи бажаєте ви помолитися молитвою покаяння і стати новим творінням в Христі вже сьогодні? «А всім, що Його прийняли, їм владу дало дітьми Божими стати, тим, що вірять у Ймення Його, що не з крови, ані з пожадливости тіла, ані з пожадливости мужа, але народились від Бога» (Ів. 1:12-13).

Якщо так, то ось проста молитва для вас. Саме промовляння тієї чи іншої молитви не приводить до спасіння, спасає тільки віра в Ісуса Христа. А молитва — просто спосіб, яким ми висловлюємо Богові, що віримо в Нього і дякуємо Йому за спасіння: ***«Боже! Я знаю, що згрішив перед Тобою і заслуговую на покарання. Але Ісус Христос поніс кару, призначену мені, щоб через віру в Нього я міг бути прощеним. Я віддаю свій гріх Тобі і вірю, що Ти — моє спасіння. Дякую Тобі за милість до мене і прощення! Амінь!».***

У Києві відбулася зустріч Президента України з членами ВРЦіРО

28 жовтня Президент України Віктор Ющенко провів зустріч з членами Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій, що відбулась у Митрополичому будинку комплексу Софія Київська.

Під час зустрічі головуючий у Раді єпископ Маркіян Трофим'як передав Віктору Ющенку спільне звернення членів Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій, в якому порушені найбільш важливі питання гармонізації відносин держави та Церкви як суспільних інститутів.

У своєму зверненні духовні лідери країни звернули увагу Глави держави «на все більш актуальну проблему браку моральності в українському суспільстві». При цьому, на їх думку, ситуація «без невідкладних спільних заходів нормативного та духовно-просвітницького характеру може призвести до вкрай сумних наслідків у суспільстві, зокрема для підростаючого покоління».

На переконання членів Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій: «Держава має законодавчо захистити українських громадян від пропаганди слабоалкогольних напоїв, насильства, жорстокості, безвідповідального ставлення до родини, розпусного та споживацького способу життя, чим сьогодні переповнені вітчизняне телебачення та радіомовлення, рекламні заходи та медіаринок». У зв'язку з цим глави конфесій запропонували Президенту України створити більше можливостей для трансляції духовно-просвітницьких та морально-виховних передач на всеукраїнських та регіональних державних і комунальних теле- та радіоканалах, в тому числі за участі релігійних діячів.

Учасники зустрічі також обговорили питання повернення колишнього культового майна, що було експропрійоване тоталітарним режимом, їх історичним власникам відповідно до зобов'язань України перед Радою Європи. Були згадані неподинокі факти приватизації та спроб продажу окремих споруд культового призначення на рівні місцевого самоврядування, зокрема у Києві, що підтвердили актуальність ініціативи про введення відповідного законодавчого мораторію.

РІСУ.

НЕК визнала важливу роль Церков в утвердженні моральності

Національна експертна комісія України з питань захисту суспільної моралі провела чергове засідання, участь в якому взяли представники Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій (ВРЦіРО).

Відповідно до порядку денного Комісія розглянула питання про пропагування ролі моральних норм у суспільстві. Під час обговорення учасники засідання звернули увагу на роль Церков у процесі утвердження в державі високих моральних засад. Зокрема, головуючий у ВРЦіРО єпископ РКЦ в Україні Маркіян Трофим'як зазначив, що глави Церков неодноразово звертали увагу і на неетичну рекламну продукцію, і на якість телепрограм та кінофільмів, які дуже часто пропагують аморальний та нездоровий спосіб життя, жорстокість та безвідповідальну поведінку людини стосовно оточуючих, близьких та власної родини. Коментуючи дискусію на засіданні про ставлення до практики одностатевих відносин, єпископ Маркіян підкреслив, що такі протиприродні стосунки українські Церкви на підставі Священних Писань однозначно засуджують. Він нагадав, що кожна конфесія – учасник ВРЦіРО підтримала Декларацію «Про негативне ставлення до явища гомосексуалізму та спроб легалізації так званих одностатевих шлюбів (реєстрації одностатевих партнерств)», яка засуджує саме явище гомосексуалізму, а не особисто тих, хто це практикує. Останнім, відповідно цього документу, Церкви та суспільство мають надати необхідну допомогу задля подолання будь-яких гріховних потягів і пристрастей.

Під час обговорення питання про потребу пропагування моральності у суспільстві та здорового способу життя були наведені статистичні дані, згідно з якими в Україні 91% молоді підліткового віку час від часу вживає напої, що містять алкоголь. Було також зауважено, що, за даними соціологічного дослідження Інституту ім. Горшеніна, для українців головними носіями моральних цінностей є сім'я (74% опитаних) і Церква (33,6%). При цьому більшість з них (56%) дотримуються моральних норм саме через власні внутрішні переконання.

Виконавчий секретар комісії ВРЦіРО з питань соціального служіння священик УГКЦ Андрій Нагірняк звернув увагу присутніх на підміну понять під час реалізації соціальних програм з протидії ВІЛ/СНІДу. На його думку, органи влади та соціальні служби не повинні пропагувати «безпечне» кохання, що передбачає розпусний спосіб життя, мова повинна йти саме про відповідальну поведінку людини.

Комісія звернулась до уряду з пропозицією про розробку проекту Державної програми інформаційно-просвітницької діяльності щодо пропагування духовних, морально-етичних цінностей та здорового способу життя. Відповідне рішення ухвалене одноголосно.

Інститут релігійної свободи.

«Вісім правил водія»

10 листопада Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій оприлюднила своє Звернення щодо безпечності дорожнього руху. Документ адресований не тільки водіям та пішоходам як безпосереднім учасникам дорожнього руху, але й представникам державної влади, місцевого самоврядування та ДАІ, на яких покладений обов'язок створення безпечних умов на дорогах України.

Причину появи Звернення члени Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій пояснюють своїм обов'язком привернути увагу держави і суспільства до проблеми смертності й травматизму внаслідок дорожньо-транспортних пригод, яка сьогодні в Україні особливо гостра. У самому документі зазначено: «Ця проблема вже тим чи іншим чином торкнулася кожного з нас. Адже всі ми, наші рідні чи близькі хоч раз в житті були свідками жахіть, спричинених порушенням правил дорожнього руху».

Духовні лідери країни у першу чергу звертаються до водіїв та пішоходів, оскільки, на їх переконання, «у більшості випадків основною причиною дорожньо-транспортних пригод є елементарне нехтування Правилами дорожнього руху».

Будучи вкрай занепокоєними проблемою порушення Правил дорожнього руху, глави Церков і релігійних організацій запропонували «Вісім правил водія» – вони, на їх погляд, відображають основні постулати, яких має дотримуватися кожен, хто сідає за кермо. І виглядають правила наступним чином:

Плекай культуру дорожнього руху, пам'ятаючи про цінність життя та заповідь «Не вбий!».

Дорога має бути безпечною та об'єднувати людей, а не завдавати їм невиправної шкоди.

Ввічливість, повага, доброзичливість та розсудливість повинні керувати водієм у дорозі та при подоланні складних ситуацій.

Треба бути милосердним та допомагати ближньому в біді, особливо якщо він став жертвою аварії.

Автомобіль не має бути засобом для демонстрації сили, влади чи приводом для гріха.

Допомагай сім'ям, що зазнали втрат внаслідок дорожньо-транспортних пригод.

На дорозі захищай слабших та допомагай менш кваліфікованим водіям.

Відчувай свою відповідальність стосовно інших.

Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій також звертається до Президента України, Верховної Ради України, Кабінету Міністрів України, Міністерства внутрішніх справ України і зокрема до Державної автомобільної інспекції України з проханням звернути увагу громадськості на проблему смертності та інвалідності на дорогах і невідкладно розробити і впровадити законодавчі механізми, які б більш дієво, ніж нині, вирішували поточні та перспективні проблеми дорожнього руху. Серед таких заходів названа необхідність покращення інфраструктури та поточного стану доріг, у тому числі дорожньої розмітки та інформативних дорожніх знаків, підвищення рівня навчання водінню, культури поведінки на дорогах.

Насамкінець предстоятелі Церков і релігійних організацій закликають всіх до молитви про Україну, за її народ, мир, злагоду, високий рівень взаємної культури та порозуміння в суспільстві.

ІРС.

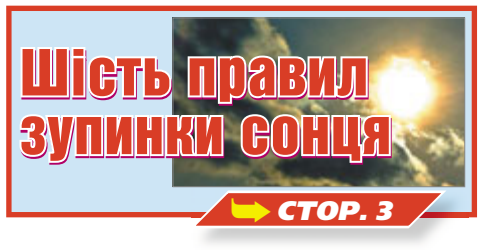

Слова мудрості: «Краще з Христом пливти крізь шторм, ніж без Христа тихими водами».

КІНЕЦЬ СВІТУ: що це таке?

Кінець світу в Старому Заповіті асоціюється з днем, в який Творець появиться, щоб судити увесь світ за його заслугами. Цей день описується в Іс. 2:2-5; Йоіл 3:1; Ам. 9; Зах. 14.

Кінець світу асоціюється також з Божим судом (Екл. 11:9; 12:14) і життям після смерті (Іс. 66:22-24).

У Новому Заповіті ідея про кінець світу асоціюється з Великим Судом (Мт. 7:22: Об. 6:17; Євр. 9:27); великою скорботою (Мт. 24:22), Другим пришестям Христа (Дії 1:10-11; Мт. 24:3, 37,39; Як. 5:7-8); воскресінням мертвих (Ів. 6:39; Ів. 6:44, 54; Ів. 12:48).

Кінець якого світу це буде? Не всього, що існує, а тільки нашого матеріального світу, нашого простору і часу. Написано, що бог віку цього — сатана (2 Кор. 4:3-4: «Коли ж наше Євангеліє й закрите, то закрите для тих, хто гине, — для невіруючих, яким бог цього віку засліпив розум). Ось саме цього віку (світу) і настане кінець!

Чому і коли повинен настати кінець світу

По-перше, тому, що всьому, що має початок, обов'язково приходить кінець. По-друге, про кінець світу говорить Слово Боже, Біблія, по-третє — про наближення кінця світу свідчив Сам Господь Ісус. І про Його свідчення ми поговоримо детальніше.

Сам Бог попередив нас про наближення кінця світу, а Його Слову можна вірити. «Небо й земля проминеться, але не минуться слова Мої!» (Мт. 24:35). «Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку» (Мт. 28:20).

Коли ж буде кінець світу? «А про день той й годину не знає ніхто: ані анголи небесні, ані Син, — лише Сам Отець» (Мт. 24:36). «Поправді кажу вам: не перейде цей рід, аж усе оце станеться» (Мт. 24:34). «Тож пильнуйте, бо не знаєте, котрого дня прийде Господь ваш. Знайте ж це, що коли б знав господар, о котрій сторожі прийде злодій, то він пильнував би і підкопати свого дому не дав би. Тому будьте готові й ви — бо прийде Син Людський тієї години, коли ви не думаєте!» (Мт. 24:42-44).

Ісус не відкрив людству день, коли настане кінець світу, але Він дав нам ознаки цього кінця, попередивши, що цей день прийде несподівано, звалиться, як сніг на голову.

Притчі про кінець світу

Одного разу Ісус розповів притчу: «Царство Небесне подібне до чоловіка, що посіяв був добре насіння на полі своїм. А коли люди спали, прийшов ворог його і кукілю між пшеницею насіяв та й пішов. А як виросло збіжжя та кинуло колос, тоді показався і кукіль. І прийшли господареві раби та й кажуть йому: «Пане, чи ж не добре насіння ти сіяв на полі своїм? Звідки ж узявся кукіль?». А він їм відказав: «Чоловік супротивник накоїв оце». А раби відказали йому: «Отож — чи не хочеш, щоб пішли ми і його повиполювали?». Але він відказав: «Ні, — щоб, виполюючи той кукіль, ви не вирвали разом із ним і пшеницю. Залишіть, — хай разом обоє ростуть аж до жнив; а в жнива накажу я женцям: Зберіть перше кукіль і його пов'яжіть у снопки, щоб їх попалити; пшеницю ж спровадьте до клуні моєї» (Мт. 13:24-30).

Коли учні зажадали пояснення, «Він відповів і промовив до них: «Хто добре насіння посіяв був — це Син Людський, а поле — це світ, добре ж насіння — це сини Царства, а кукіль — сини лукавого; а ворог, що всіяв його — це диявол, жнива — кінець віку, а женці — анголи. І як збирають кукіль, і як палять в огні, так буде й наприкінці віку цього. Пошле Людський Син Своїх анголів, і вони позбирають із Царства Його всі спокуси, і тих, хто чинить беззаконня, і їх повкидають до печі огненної — буде там плач і скрегіт зубів! Тоді праведники, немов сонце, засяють у Царстві свого Отця. Хто має вуха, нехай слухає!» (Мт. 13:36-43).

Ще одна притча Ісуса про кінець світу: «Подібне ще Царство Небесне до невода, у море закиненого, що зібрав він усячину. Коли він наповниться, тягнуть на берег його і, сівши, вибирають до посуду добре, непотріб же геть викидають. Так буде й наприкінці віку: анголи повиходять і вилучать злих з-поміж праведних, і їх повкидають до печі огненної — буде там плач і скрегіт зубів!» (Мт. 13:47-50).

Отож кінець світу захопить всіх людей. Ніхто не зможе від нього заховатися.

Ознаки кінця світу

«Коли ж Він сидів на Оливній горі, підійшли Його учні до Нього самотньо й спитали: «Скажи нам — коли станеться це? І яка буде ознака приходу Твого й кінця віку?» (Мт. 24:3). Що ж відповів Ісус своїм учням? Ось ті ознаки:

Поява лжехристів. «Ісус же промовив у відповідь їм: «Стережіться, щоб вас хто не звів! Бо багато хто прийде в Ім'я Моє, кажучи: «Я Христос». І зведуть багатьох (Мт. 24:4-5); «Тоді як хто скаже до вас: «Ото, Христос тут» чи «Отам», — не йміть віри. Бо постануть христи неправдиві і неправдиві пророки, і будуть чинити великі ознаки та чуда, що звели б, коли б можна, і вибраних. Оце Я наперед вам сказав. А коли скажуть вам: «Ось Він у пустині» — не виходьте, «Ось Він у криївках» — не вірте! Бо як блискавка та вибігає зо сходу і з'являється аж до заходу, так буде і прихід Сина Людського» (Мт. 24:23-27).

Війни і воєнні чутки. «Ви ж про війни почуєте і про воєнні чутки — глядіть, не лякайтеся, бо «статись належить тому». Але це не кінець ще. Бо «повстане народ на народ, і царство на царство» (Мт. 24:6-7).

Голод і землетруси. «... і голод, мор та землетруси настануть місцями. А все це — початок терпінь породільних» (Мт. 24:7-8).

Гоніння на християн. «На муки тоді видаватимуть вас і вбиватимуть вас, і вас будуть ненавидіти всі народи за Ймення Моє» (Мт. 24:9).

Охолодження віри і фальшиві пророки. «І багато хто в той час спокусяться, і видавати один одного будуть, і один одного будуть ненавидіти. Постане багато фальшивих пророків — і зведуть багатьох» (Мт. 24:10-11).

Примноження беззаконня і втрата любові. «І через розріст беззаконства любов багатьох охолоне. А хто витерпить аж до кінця — той буде спасенний!» (Мт. 24:12-13).

Добра Новина проповідувана по цілому світові. «І проповідуване буде це Євангеліє Царства по цілому світові, на свідоцтво народам усім. І тоді прийде кінець!» (Мт. 24:14).

Велика скорбота. «Тож коли ви побачите ту «гидоту спустошення», що про неї звіщав був пророк Даниїл, на місці святому (Дан. 8:13; 9:27; 11:31; 12:11), — хто читає, нехай розуміє, — тоді ті, хто в Юдеї, нехай в гори втікають. Хто на покрівлі, нехай той не сходить узяти речі з дому свого. І хто на полі — хай назад не вертається взяти одежу свою. Горе ж вагітним і тим, хто годує грудьми, за днів тих! Моліться ж, щоб ваша втеча не сталась зимою ані в суботу. Бо скорбота велика настане тоді, «якої не було з первопочину світу аж досі» й не буде. І коли б не вкоротились ті дні, не спаслася б ніяка людина; але через вибраних дні ті вкоротяться» (Мт. 24:15-22).

Катаклізми. «І зараз, по скорботі тих днів, «сонце затьмиться, і місяць не дасть свого світла», і зорі попадають з неба, і сили небесні порушаться. І того часу на небі з'явиться знак Сина Людського, і тоді «заголосять всі земні племена», і побачать вони «Сина Людського, що йтиме на хмарах небесних» із великою потугою й славою. І пошле анголів Своїх Він із голосним сурмовим гуком, і зберуть Його вибраних — «від вітрів чотирьох, від кінців неба аж до кінців його» (Мт. 24:29-31). «Але за тих днів, по скорботі отій, «сонце затьмиться, і місяць не дасть свого світла, і зорі спадатимуть з неба, і сили небесні порушаться» (Мр. 13:24-25).

Про настання кінця цього порядку речей говорили й апостоли Ісуса. Найпершою ознакою наближення кінця світу вважається той факт, що Бог прийшов на землю у вигляді людини, щоб Своєю смертю заплатити за гріхи людства і подарувати людям прощення і спасіння у Христі. Це тільки підтверджує теорію про те, що Великий Божий Суд вже почався. Тепер йде час благодаті — час помилування, коли Бог милує всіх, хто приходить до Нього за прощенням через віру в Ісуса Христа. Як написано в 2 Кор. 6:2, «Ось тепер час приємний (час прихильності, помилування), ось тепер день спасіння».

«Насамперед знайте оце, що в останні дні прийдуть із насмішками глузії, що ходитимуть за своїми пожадливостями та й скажуть: «Де обітниця Його приходу? Бо від того часу, як позасинали наші батьки, усе залишається так від початку творіння». Бо сховане від тих, хто хоче цього, що небо було напочатку, а земля із води та водою складена Словом Божим, тому тодішній світ, водою потоплений, згинув. А теперішні небо й земля заховані тим самим словом і зберігаються для огню на день суду й загибелі безбожних людей» (2 Петр. 3:3-7).

Хто такі «глузії»? Це люди, які не вірять в кінець світу. Чому ж вони в нього не вірять? Тому, що не вірять і в початок: вони не вірять, що Господь Бог створив всесвіт, землю і все, що її наповнює. Цікава закономірність: невірство в початок породжує невірство і в кінець.

Чи мають ті глузії ім'я? Так, і навіть декілька. Одне з них — еволюціоністи — люди, що сповідують релігію під назвою «Теорія еволюції». Вони вірять, що життя в космосі і сам космос появилися в результаті самозародження і еволюції від простого до складного.

Ще 200 років тому ніхто й подумати не міг, що ця лженаука буде викладатися в усіх країнах світу. І це ще один доказ, що ми наблизилися до кінця світу.

«Знай же ти це, що останніми днями настануть тяжкі часи. Будуть бо люди тоді самолюбні, грошолюбні, зарозумілі, горді, богозневажники, батькам неслухняні, невдячні, непобожні, нелюбовні, запеклі, осудливі, нестримливі, жорстокі, ненависники добра, зрадники, нахабні, бундючні, що більше люблять розкоші, аніж люблять Бога, — вони мають вигляд благочестя, але сили його відреклися. Відвертайся від таких!» (2 Тим. 3:1-5).

Ця деградація моралі нині прогресує як ніколи раніше. Порівняйте теперішні телепередачі з тим, що показували 10, 15, 20 років тому. Те, що в 60-х роках вважалося соромом, в 70-х вже сприймалося як нормальне явище. Те, що вважалось розпусним в 70-х, у 80-х стало допустимим, а сьогодні навіть модним.

«Діти, остання година! А що чули були, що антихрист іде, — а тепер з'явилось багато антихристів — з цього ми пізнаємо, що остання година настала! Із нас вони вийшли, та до нас не належали. Коли б були належали до нас, то залишилися б з нами; але вийшли, щоб відкрилося, що не всі вони наші... Хто неправдомовець, як не той, хто відкидає, що Ісус є Христос? Це антихрист, що відрікається Отця й Сина!» (1 Ів. 2:18-19, 22).

За останнє десятиліття появилася величезна кількість сект, в основі вчення яких лежать спотворені біблійні істини. Засновники їх свого часу покинули лоно християнської Церкви і пішли услід за власними оманами і духовними комплексами.

«А ви, улюблені, згадуйте слова, що їх давніше казали апостоли Господа нашого Ісуса Христа, які вам говорили: «За останнього часу будуть глузії, що ходитимуть за своїми пожадливостями та безбожністю. Це ті, хто відлучається від єдности, тілесні, що духа не мають» (Юд. 17-19).

«А про часи та про пори, брати, не потрібно писати до вас, бо самі ви докладно те знаєте, що прийде день Господній так, як злодій вночі. Бо коли говоритимуть: «Мир і безпечність», тоді несподівано прийде загибіль на них, як мука тієї, що носить в утробі, — і вони не втечуть!» (1 Сол. 5:1-3).

Богослови передбачають, що після часу війн і терору у світі раптом запанує мир, встановлений антихристом, який очолить світовий уряд. І якраз тієї миті, коли буде проголошений мир в усьому світі, і настане кінець світу.

Про які ще ознаки попереджає нас Біблія?

«І, як було за днів Ноєвих, то буде так само й за днів Сина Людського: їли, пили, женилися, заміж виходили, аж до того дня, коли «Ной увійшов до ковчегу»; прийшов же потоп — і всіх вигубив» (Лк. 17:26-27).

«Так само, як було за днів Лотових: їли, пили, купували, продавали, садили, будували; того ж дня, як Лот вийшов із Содому, огонь із сіркою з неба линув і всіх погубив. Так буде й того дня, як Син Людський з'явиться!» (Лк. 17:28-30). «Бо як Бог анголів, що згрішили, не помилував був, а в кайданах темряви вкинув до аду і передав зберігати на суд; і Він не помилував першого світу, а зберіг самовосьмого Ноя, проповідника праведности, і навів потопа на світ безбожних; і міста Содом і Гоморру спопелив, засудивши на знищення, і дав приклада для майбутніх безбожників, а врятував праведного Лота, змученого поводженням розпусних людей, — бо цей праведник, живши між ними, день-у-день мучив свою праведну душу, бачачи й чуючи вчинки безбожні, — то вміє Господь рятувати побожних від спокуси, а неправедних берегти на день суду для кари, а надто тих, хто ходить за нечистими пожадливостями тіла та погорджує владою; зухвалі свавільці, що не бояться зневажати слави» (2 Петр. 2:4-10).

Задумаймося над моральним станом людей в часи Ноя і Лота. Адже саме через непокірність Богові, розбещеність, гріховне життя, гомосексуальні стосунки їх спіткала така доля.

Навернення Ізраїлю

«Говорю бо Я вам: Відтепер ви Мене не побачите, аж поки не скажете: «Благословенний, Хто йде у Господнє Ім'я!» (Мт. 23:39). «...і погани топтатимуть Єрусалим, аж поки не скінчиться час тих поган...» (Лк. 21:24). «Бо не хочу я, браття, щоб ви не знали цієї таємниці, — щоб не були ви високої думки про себе, що жорстокість сталась Ізраїлеві почасти, аж поки не ввійде повне число поган».

Навернення Ізраїлю до Ісуса Христа — це, напевне, остання ознака кінця світу. Очі євреїв відкриються, і вони зрозуміють, що розп'ятий 2000 років тому Ісус з Назарета і є Великим Господом неба і землі, Який прийшов на землю в людському образі; що Він і є Той обіцяний Месія, Якого вони не пізнали. І вони покличуть Ім'я «Того, Кого прокололи» (Ів. 19:37).

Найцікавіше полягає в тому, що за останні роки в християнство навернулося більше євреїв, ніж за попередні 100 років. Це тільки підтверджує той факт, що кінець світу насувається з невблаганною швидкістю.

Навіщо нам дані ознаки

Бог не хоче, щоб ми перебували в невіданні. Подібно до того, як Він відкрив таємницю знищення Содому і Гоморри Авраамові (1 М. 18:17), Він не хоче втаїти це і від нас: «Від дерева ж фігового навчіться прикладу: коли віття його вже розпукується і кинеться листя, то ви знаєте, що близько вже літо. Так і ви: коли все це побачите, знайте, що близько — під дверима!» (Мт. 24:32-33).

Порівняймо згадані ознаки з нашою дійсністю, і ми переконаємося, що кінець світу не за горами. Чи можна якось уникнути його? Ні, він неминучий. Господь вже назначив час, коли Він прийде, щоб судити світ: «Він визначив день, коли хоче судити поправді ввесь світ» (Дії 17:31).

А Слово Бога непохитне. Те, що обіцяв, Він виконає: «Небо й земля проминеться, але не минуться слова Мої!» (Мт. 24:35). «День же Господній прибуде, як злодій вночі, коли з гуркотом небо мине, а стихії, розпечені, рунуть, а земля та діла, що на ній, погорять...» (2 Петр. 3:10).

Якщо не можна відвернути чи якимось чином уникнути кінця світу, то як можна до нього підготуватися? Відповідь дає Сам Ісус: «Тож пильнуйте, бо не знаєте, котрого дня прийде Господь ваш. Знайте ж це, що коли б знав господар, о котрій сторожі прийде злодій, то він пильнував би і підкопати свого дому не дав би. Тому будьте готові й ви, бо прийде Син Людський тієї години, коли ви не думаєте!» (Мт. 24:42-44).

Господь закликає нас пильнувати — тобто вийти з духовної сплячки. Перестати думати тільки про земне і задуматися про вічне, неминуще, яким є наша власна душа. «Яка ж користь людині, що здобуде весь світ, але душу свою занапастить? Або що назамін дасть людина за душу свою?» (Мр. 8:36-37). «Не зважаючи ж на часи невідомости, Бог тепер усім людям наказує, щоб скрізь каялися» (Дії 17:30). «Покайтеся і віруйте в Євангеліє!» (Мр. 1:15). «Покайтеся, і нехай же охриститься кожен із вас в Ім'я Ісуса Христа на відпущення ваших гріхів — і дара Духа Святого ви приймете!» (Дії 2:38). «Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне. Бо Бог не послав Свого Сина на світ, щоб Він світ засудив, але щоб через Нього світ спасся. Хто вірує в Нього, не буде засуджений; хто ж не вірує, — той вже засуджений, що не повірив в Ім'я Однородженого Сина Божого» (Ів. 3:16-18).

Чи готові ви до кінця світу?

Шість правил зупинки сонця

У житті ми часто стикаємося з різними важкими ситуаціями — як духовного, так і фізичного характеру. Економічні труднощі, смерть і хвороба близьких людей, зрада друзів, незаслужена обмова нас часто вибивають з колії, і це, звичайно, зрозуміло. Страшно інше — коли ми не можемо оговтатися після цих негараздів і наше життя перетворюється на цілковитий жах. На жаль, це трапляється і в християн, які в молитві просять в Бога допомоги і підтримки і... не одержують її, за їхніми словами.

У чому секрет успішної молитви, за допомогою якої можна здолати будь-яке горе і випробування? Чому Господь чув молитви Мойсея, Авраама, Йосипа, апостола Павла і «не чує» сьогодні нас? Виявляється, існують правила успішної молитви, знання і дотримання яких дозволяє побачити відповідь Бога. Ці чудові правила дуже яскраво продемонстровані в молитві Ісуса Навина. «Тоді Ісус говорив Господеві того дня, коли Господь дав амореянина перед Ізраїлевих синів, та й сказав на очах Ізраїля: «Стань, сонце, в Гів'оні, а ти, місяцю, ув айялонській долині! І сонце затрималося, а місяць спинився, аж поки народ відімстився своїм ворогам». Чи це не написане в книзі Праведного? І сонце стало на половині неба, і не поспішалося заходити майже цілий день» (Єг. 10:12-13). Отже, з цієї молитви ми можемо винести шість золотих правил.

Покликуй до Бога щирим серцем

Покликувати означає найвищий ступінь прохання, благання. Неможливо покликувати спокійно, тихо, байдуже. Ми кличемо тоді, коли в нас буквально розривається серце, коли від того — одержимо ми відповідь чи ні — залежить наше життя. Саме таке почуття було в Навина, коли він звертався до Бога.

Запитаймо себе: чи не бувають наші молитви до Господа формальністю? Коли ми вимовляємо добре завчені слова, в'яло, байдуже, причому наші думки блукають десь далеко і ми обмірковуємо щось своє? Господь через пророка Єремію говорить: «Покликуй до Мене — і тобі відповім, і тобі розповім про велике та незрозуміле, чого ти не знаєш!» (Єр. 33:3). Отже, ми одержимо відповідь на молитву, тільки якщо будемо кликати до Бога щирим серцем.

Впевненість у відповіді

Зверніть увагу — звертаючись до сонця, Ісус Навин не говорить: зупинися, будь ласка, прошу тебе, постій трохи, можливо, ти зупинишся... Ні, він мовби наказує сонцю: «Стань, сонце, в Гів'оні»! І цим показує, що впевнений в тому, що Господь почув і вже відповідає йому. Він не сумнівається, почув його Бог чи ні. Ні, він впевнений у відповіді Господа на його молитву.

Запитаймо себе: чи не буває в нас так, що, звертаючись до Бога, ми сумніваємось в тому, зможе Він нам допомогти чи ні. Розповідають про одну стареньку, яка молилася згідно з віршем Мт. 17:20, благаючи, щоб гора перед її будинком пересунулась з місця. Довго вона благала, а коли нарешті розплющила очі і побачила, що гора залишалася на місці, сказала: «А я так і знала!».

Можливо, ця історія вигадана, але біда в тому, що остання фраза старенької стосується дуже багатьох християн. Наше звернення до Бога часто носить формальний характер, ми самі не віримо, коли просимо Його допомогти нам. На це апостол Яків пише: «Але нехай просить із вірою, без жодного сумніву. Бо хто має сумнів, той подібний до морської хвилі, яку жене й кидає вітер. Нехай бо така людина не гадає, що дістане що від Господа. Двоєдушна людина непостійна на всіх дорогах своїх» (Як. 1:6-8). Тому, звертаючись до Господа, ми повинні бути впевнені, що Він чує і вже відповідає нам.

Тут, однак, треба дещо зауважити: Господь обов'язково почує і відповість на нашу молитву, якщо ми будемо просити з вірою від щирого серця, але відповідь на цю молитву може бути не такою, яку ми очікуємо. Можливо, те, що ми хочемо отримати, обернеться для нас в кінцевому підсумку на зло, і тому Господь у Своїй любові до нас не дає нам цього.

Або ще приклад: два кораблі пливуть один одному назустріч, і капітани обох суден просять попутнього вітру. Але тільки Христос знає, кому з них він конче потрібний.

Просити згідно з Божою волею

Навин знав, що підкорення Ханаану — це воля Господа і, звертаючись до Нього за допомогою, розумів, що просить за волею Божою. Ми ж часто, благаючи про щось Христа, не одержуємо відповіді тому, що просимо не за волею Його. «Звідки війни та свари між вами? Чи не звідси, — від ваших пожадливостей, які в ваших членах воюють? Бажаєте ви — та й не маєте, убиваєте й заздрите — та досягнути не можете, сваритеся та воюєте — та не маєте, бо не прохаєте, прохаєте — та не одержуєте, бо прохаєте на зле, щоб ужити на розкоші свої» (Як. 4:1-3). Ці слова дуже часто стосуються наших молитов. Наприклад, на роботі чергове скорочення, і ми просимо Бога, щоб скоротили не нас, а когось іншого. Чи відповість Христос на таку егоїстичну молитву? Мабуть, ні.

Тому, коли ми про щось хочемо попросити Бога, запитаймо спершу себе, який характер носить моє прохання, чи не заторкує чиїхось інтересів, чи не спрямоване на зло, задоволення амбіцій або забаганок.

Надіятися лише на Бога, а не на людей

Звертаючись в молитві, Навин знав, що допомогу може дати тільки Бог. І Бог відповів йому, здійснивши чудо. Ми ж у своєму житті більш схильні надіятись на людей, в яких ми бачимо запоруку свого успіху. Думки таких людей ми часто ставимо вище Божого авторитету. Замість того, щоб попросити допомоги в Бога, Який дає все просто і задарма, ми днями вмовляємо тих чи інших людей допомогти нам, втрачаючи при цьому будь-яку гідність.

Біблія говорить: «Страх перед людиною пастку дає, хто ж надію складає на Господа, буде безпечний. Багато шукають для себе обличчя володаря, та від Господа суд для людини» (Прип. 29:25-26). «Так говорить Господь: «Проклятий той муж, що надію кладе на людину і робить раменом своїм слабу плоть, а від Господа серце його відступає!» (Єр. 17:5). Якщо ми йдемо Божою дорогою, то нам не повинні бути страшні погрози людей і їх протидії. Бог — наша опора і скеля.

Вірити Божим обітницям

Благаючи Бога в молитві, Навин був впевнений, що ханаанеяни будуть розгромлені. І це відбудеться не тому, що ізраїльські воїни такі доблесні, або тому, що він мудрий полководець, а тому, що так сказав Бог. Звертаючись до Бога, Навин молився молитвою за обітницею. Святе Писання містить понад три тисячі обітниць на різні випадки життя. Ми можемо молитися молитвами обітниць в радості і печалі, в потребі і достатку.

Жити за Божою волею

Коли відбулася битва в Айській долині, Навину було за 80 років. Усе своє свідоме життя він був вірний Господеві і йшов Його дорогою. Він відчував потребу в Бозі завжди, а не тільки час від часу, як це інколи буває у нас. Він жив за Його волею, що також є необхідною умовою для успішної молитви, бо сказано: «Хто відхилює вухо своє, щоб не слухати Закона, то буде огидна й молитва того» (Прип. 28:9).

Звичайно, для того, щоб нас почув Христос, не треба чекати 80-річного віку. Головне — мати чисте серце і, знаючи істину, жити за нею.

Спробуйте, шановний читачу, використовувати у своєму житті ці правила, і ви переконаєтеся в їх ефективності. Бог і сьогодні чує і відповідає на наші молитви, як відповів колись на молитву Навина, зупинивши сонце.

Молода земля — не в цьому суть!

Зовсім недавно одного з дуже шанованих в усьому світі спеціалістів в галузі дослідження давньоєврейської історії запитали: «Якби ви взяли лише Біблію, без будь-якого зовнішнього впливу, чи могли б ви прийти до висновку, що історія землі і всесвіту нараховує мільйони років?». Відповідь цього спеціаліста була такою: «Звичайно ж, ні!».

Будьмо чесними. Ви не знайдете в Біблії найменшого натяку на те, що землі чи всесвіту мільйони, а то й мільярди років. Причина, чому люди не вірять, що Бог буквально створив все протягом шести днів, полягає в тому, що так звана «наука» переконала їх у давності нашого світу (мільярди років). Іншими словами, вони визнають, що, інтерпретуючи Слово Бога, виходять із чогось, що лежить поза межами Писання.

Коли хто-небудь говорить мені: «А, то ти один з тих креаціоністів, що вірять в молоду землю?», я відповідаю: «Насправді я вірю в Боже об'явлення, у безгрішний світ до гріхопадіння Адама, а також у відкуплення!» (що й означає, що я — креаціоніст, який вірить в молоду землю!).

І при цьому маю на увазі наступне: я розумію, що Біблія — це об'явлення нашого вічного Творця, яке саме свідчить про себе і саме себе підтверджує. Я повинен тлумачити Писання за допомогою Писання, а не використовувати ідеї, що лежать поза його межами! Коли я читаю прості слова в Біблії, цілком зрозуміло і очевидно, що до гріха у світі не існувало смерті, кровопролиття, хвороб і страждань людей чи тварин. Смерть і кровопролиття прийшли через гріх. Саме тому літопис скам'янілостей слід розглядати як кладовище залишків потопу в дні Ноя.

Слово «день», що вживається в контексті Буття, може означати лише звичайний 24-годинний день для кожного з шести днів Писання. Таким чином, вірячи в об'явлення, я дозволяю Божому Слову говорити мені за допомогою слів, які мають значення відповідно до контексту мови, якою вони були написані. І якщо я сприймаю прості слова Писання в контексті, факт звичайних, буквальних днів творення, відсутність смерті до гріхопадіння, біблійні родовідні лінії тощо, для мене стає очевидним і зрозумілим, що я не можу вірити в мільйони чи мільярди років історії землі і всесвіту. Тому я приходжу до висновку, що в людських ідеях щодо віку всесвіту не все гаразд.

Уся річ в тому, що кожне окреме датування (що використовується за межами Писання) грунтується на неправильних припущеннях. Фактично, існують сотні способів датування. Однак незалежно від того, який метод датування використовується, жоден з них не є абсолютним! Навіть попри те, що 90% всіх методів датування дають цифри, набагато менші за запропоновані еволюціоністами, жоден з них не може використовуватись з абсолютним значенням.

Навіщо християнинові вірити в помилкові людські методи датування і нав'язувати їх безпомилковому Божому Слову? Християни, які вірять в мільярди років, по суті, говорять, що людське слово безпомильне, а Слово Боже — помильне!

У цьому й полягає основна проблема питання. Коли християни згоджуються, що вони можуть вірити безпомилковим людським методам датування для того, щоб тлумачити Боже Слово, вони насправді згоджуються зі світом в тому, що Біблії не можна довіряти. По суті, вони заявляють про те, що людина сама по собі, незалежно від об'явлення, може встановити істину і нав'язати її Божому Слову. Як тільки ці двері відчиняються щодо Книги Буття, врешті-решт це може статися і зі всією Біблією.

Якщо християнські лідери говорять підростаючому поколінню, що воно може вірити світському вченню в галузі геології, біології, астрономії і так далі і використати це знання для того, щоб по-новому тлумачити Боже Слово, то вони відкривають двері для того, щоб це сталося в кожній галузі включаючи моральні принципи.

Так, ви можете бути консервативним християнином і авторитетно проповідувати Боже Слово від Буття 12 і далі. Але як тільки ви заохочуєте людей повірити людським методам датування, що означає, що ви не вірите першим розділам Книги Буття, ви ефективно підриваєте авторитет Біблії! Таке ставлення руйнує сьогодні Церкву.

Тому проблема полягає не в «молодій землі» проти «давньої землі», а в наступному: чи може слово грішної людини бути авторитетнішим, ніж Слово Бога?

Теорія «молодої землі» є приводом для насмішок з боку більшості невіруючих вчених. Але Павло попереджував нас в 1 Кор. 8:2: «Коли хто думає, ніби щось знає, той нічого не знає ще так, як знати повинно». Порівняно з тим, що знає Бог, ми майже нічого не знаємо! Саме тому ми повинні бути дуже обережними, коли дозволяємо Богові говорити нам через Своє Слово, і не намагатися нав'язувати свої ідеї Божому Слову.

Цікаво зауважити, що цей вірш розташований у тому ж самому місці, де Павло попереджує про те, що «знання ж надимає», тобто робить людину гордою. Науковою гордістю просякнута вся наша культура. Тому чимало християнських лідерів охоче вірять вченим цього світу, які помиляються, а не простим зрозумілим словам Біблії.

Ми віримо в те, що Послання повинно проповідуватися в Церкві і закликати людей повертатися до авторитету Писання, а отже, боротися у світі, відстоюючи точність Божого Слова. В кінцевому підсумку тільки так ми зможемо достукатися до світу, використовуючи істину євангельського послання.

Кен Гем.
Місія «Творення світу».

Яка різниця між душею і духом людини

Слово «дух» стосується лише нематеріальної частини людини. Люди мають дух, але вони не є духами. Однак у Святому Писанні тільки про тих, хто вірує, хто сповнився Святим Духом, говориться, що вони «духовно живі» (Як. 2:26; 1 Кор. 2:11; Євр. 4:12). Невіруючі —— «духовно мертві» (Еф. 2:1-5; Кол. 2:13). У Посланнях Павла про «дух» говориться як про центр духовного життя віруючого (1 Кор. 2:14; 3:1; 15:45; Еф. 1:3; 5:19; Кол. 1:9; 3:16). Дух — елемент людської сутності, який дозволяє мати близькі стосунки з Богом.

Слово «душа» стосується не лише нематеріальної частини людини, а й матеріальної. Якщо «духом» людина володіє, то «душею» вона є. У своєму базовому значенні слово «душа» означає «життя». Однак Біблія виводить її суть в багато інших сфер. Одна з цих сфер — тяжіння людини до гріха (Лк. 12:26). Людина грішна за своєю природою, і її душа заплямована в результаті цього. Аспект життя відпадає в час фізичної смерті (1 М. 35:18; Єр. 15:2). «Душа», як і «дух», є центром багатьох духовних і емоційних переживань (Йов 30:25; Пс. 44:5; Єр. 13:17). При вживанні слова «душа» воно може стосуватися людини і за життя, і після смерті.

«Душа» і «дух» однакові в тому, як вони використовуються в духовному житті віруючого. Але вони різні за своїм спрямуванням. «Душа» — це горизонтальний зв'язок людини зі світом. «Дух» — її вертикальний зв'язок з Богом.

ПЕРСПЕКТИВА

Запитання: коли птах буває більший за гору? Відповідь: коли птах ближче, ніж гора.

Звичайно ж, жоден, навіть найбільший, птах не може бути більшим за хай і найменшу гору. Але така оптична омана виникає, коли пташки сідають на вікно і затуляють собою гору на горизонті.

Часом в нас виникає така ж перекручена перспектива. Коли ми дивимося на свої проблеми, вони здаються нам великими і грізними, з чорним зловісним опереннням, палаючими очима і гострими дзьобами, готовими безжально розтерзати нещасну комашку, що вилізла із щілини.

А все з одної простої причини: проблеми тут, а Бог, здається, так далеко, наче ота гора, і тому ми сприймаємо Його як великого, грізного і недосяжного.

Пророк Ісая виправляє наш погляд, задаючи риторичні запитання: «Хто води поміряв своєю долонею, а п'ядею виміряв небо, і третиною міри обняв пил землі, і гори ті зважив вагою, а взгір'я — шальками?» (Іс. 40:12). Господь «змученому дає силу, а безсилому — міць» (Іс. 40:29).

Так само, як птах ніколи не може стати більшим за гору, усі наші потреби, проблеми і біди ніколи не перевищать Божої сили і Його благодаті. Уся справа — в перспективі.

У пошуках причин

Чи відкриє колись нам Бог ті причини, які нині спонукують Його допускати випробування в нашому житті? Так. Але це не обов'язково станеться за нашого земного життя. У чомусь, можливо, нам доведеться покладатися винятково на свою віру, поки, нарешті, Бог не зможе пояснити нам це при зустрічі з Ним лице в лице. Павло одного разу зрозумів, навіщо Бог допустив йому колючку в тіло — «щоб... через пребагато об'явлень... не величався» (2 Кор. 12:7).

Можливо, і мені доведеться до дня Приходу Христа очікувати, коли я зможу повністю осягнути, чому мій маленький восьмилітній син так довго страждав, перш ніж померти від пухлини в мозку.

Кілька років минуло, перш ніж жителі Коффі-Каунті (штат Алабама) зрозуміли, чому їх поля наводнили бавовняні довгоносики і повністю розорили бавовняну промисловість. Коли ж, завдяки вимушеному переходу до оброблення арахісу, фермерам вдалося подвоїти доходи, вони вирішили спорудити в Коффі-Каунті пам'ятник бавовняному довгоносику. У меморіальному написі говориться, що він змусив змінити оброблювані культури, послуживши причиною незвичайного процвітання цих місць.

Християнам варто шукати причини негараздів, яких вони зазнали. Зазвичай за пересиханням потоків відкриваються нові перспективи. Але якщо минуло багато років, а причини трагічних втрат залишаються без пояснення, яке задовольнило би, все одно треба довіряти Йому. Колинебудь настане день, коли Він з'ясує це для нас. А до того часу нас підтримує втіха з боку Того, Хто в змозі повністю зрозуміти наші переживання і печалі.

Ісус став одним із нас, щоб пережити всяке страждання, всякий біль і, пройшовши через це, стати надійним Заступником за нас. Лише ті, хто пройшов через такі ж страждання, що й ми, можуть справді співчувати нам, знаходячи відгук в наших серцях. Коли один вбитий горем батько вигукнув: «Де був Бог, коли в аварії загинув мій син!», почулась тиха відповідь: «Там, де Він був, коли Його Син терпів муки і помер на хресті».

Чи не захований дуже важливий урок у цій відповіді? Якщо Бог не втрутився, щоб врятувати життя Свого власного Сина, оскільки знав, яким благом стане врешті-решт Його смерть, то, очевидно, Він передбачив якесь майбутнє добро і тоді, коли дозволив померти моєму синові. І невже цього не досить, щоб я відчув у найтемніші хвилини печалі ласкавий дотик Небесного Отця до мого життя?

Він добре знає, що відчуваю я. Він може служити мені так, як не може жоден із земних друзів. І невже моя здатність задовольнити потреби людей у цілительній потісі не зросла в багато разів завдяки тому, що я розділив з тими, хто втратив своїх дітей, таке саме горе?

Щодо джерела нещасть християнам не треба допускати якісь ілюзії. Гріх — це причина всіх страждань, що відбуваються сьогодні у світі. Часто Бога звинувачують в тому, відповідальність за що несе сатана. Переживання Йова дають завершену картину тієї зловісної програми, яку намагається втілити в життя сатана, щоб захитати віру вірних дітей Божих. Бог дозволив, щоб Йов до певної межі був випробуваний через дії ворога роду людського, і чудове завершення цієї історії пояснює, для чого Бог дозволив подіям зайти так далеко. Йов вийшов із руйнівних випробувань із зміцненою вірою і більшим благословенням, ніж до цього.

Може існувати багато причин, чому Бог дає сатані обмежений доступ до Своїх дітей, але один із найголовніших позитивних результатів — це те, що християни постійно на сторожі, побоюючись гріха. Завдяки цьому ми можемо відразу розпізнавати наближення підступного ворога і давати йому відсіч. Усвідомлення того, що він здатний атакувати нас в будь-яку хвилину і за будь-яких обставин, розвиває в нас здоровий дух пильності.

Розповідають історію про одного старого рибака, який завжди мав найкращий улов живої риби серед всіх, що жили цим промислом. Оскільки його риба завжди виглядала свіжою, вона незмінно йшла на ринку за найвищою ціною. Марно намагалися інші рибалки розкрити таємницю його успіху. Тільки після його смерті секрет, настільки простий, наскільки й дієвий, був відкритий його синам. Після того, як старий рибалка відпускав спійману рибу в басейн для перевезення, він запускав туди кілька забіякуватих зубаток. Постійна загроза змушувала призначену для продажу рибу постійно рухатися, не дозволяючи їй впасти в той звичний сонний стан, який властивий рибі, що довго перебуває в полоні басейну. Явно бадьоріший стан цієї риби робив її привабливішою в очах покупців.

Чи можемо ми побачити в цій історії можливу причину того, чому Бог допускає до нас підступи сатани? Чи не дозволяє йому Бог загрожувати нам для того, щоб ми могли постійно пильнувати?

У часи наполеонівських війн телеграф ще не був винайдений і повідомлення передавалися за допомогою прапорців. Сигнали, які передавали прапорцями, поволі диктуючи літеру за літерою, можна було розрізнити на великій відстані. Саме цим способом було передано повідомлення про результати битви під Ватерлоо жителям Лондона, які застигли в очікуванні.

Багато років Наполеон боровся за те, щоб змусити Європу схилитися до його ніг. І ось ціль його устремлінь близька як ніколи, тільки вузька червона смуга солдатів шотландського полку стояла при Ватерлоо в нього на шляху. Англійські банки вклали кожний фунт стерлінгів, що був у їх розпорядженні, в урядові позички на війну з Наполеоном. Якби битва при Ватерлоо була програна, Англія загинула б.

Люди зібралися на берегах Дуврського каналу в очікуванні повідомлень про результати битви. І ось великий семафор по той бік каналу прийшов у рух. Літери, які передавали нестерпно поволі, почали утворювати перші слова повідомлення: «В-Е-Л-І-Н-Г-Т-О-Н П-Е-Р-Е-М-О-Ж-Е-Н-И-Й». Несподівано густий туман накрив протоку, паралізувавши зв'язок. Але люди вже побачили досить, щоб переконатися, що їх головнокомандувач зазнав поразки. У відчаї вони кинулись до міста. До берега підступили малодосвідчені ополченці, готові до неминучої загибелі в битві з окупантами.

Протягом двох днів жителі Лондона намагалися змиритися з думкою про неминуче руйнування. Але ось знявся вітер, туман розвіявся. Спостерігачі помітили, що прапорці семафору знову почали рухатися, поволі передаючи те саме повідомлення, але цього разу повністю: «В-Е-Л-І-Н-Г-Т-О-Н П-Е-Р-Е-М-І-Г Н-А-П-О-Л-Е-О-Н-А П-Р-И В-А-Т-Е-Р-Л-О-О». (В англійській мові не існує різниці між формами дієслова «переможений» і «переміг»). Радість людей не знала меж, коли до їх домів донеслася новина.

Ми живемо у світі, який так часто затьмарюється слізьми і взаємним непорозумінням між людьми, і далеко не завжди може бути доступна вся істина щодо чогонебудь. Як і зневірені жителі Лондона, ми не можемо бачити повністю все, і через порушення зв'язку з Ним багато що нам здається трагедією. Коли ж туман недовір'я щезне і завіса майбутнього буде повністю прибрана, ми усвідомимо, що насправді ніякої поразки не було. З самого початку це була перемога, просто ми не мали доступу до звістки про неї в цілому. Повністю ж звістку ми осягнемо тільки тоді, коли Сам Ісус буде говорити до нас, звільнюючи нас від туману обмеженого людського розуміння.

Ну, а як же нам бути до того часу? Просто вірити обіцянкам Того, Хто ніколи ще їх не порушував. Адже ми «знаємо, що тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає на добре» (Рим. 8:28).

Д. К.

КУЛЬТ: як його розпізнати

Слова «культ» і «секта» викликають яскраво виражені негативні почуття в багатьох людей — як віруючих, так і невіруючих. Що ж це таке насправді?

Особливості культів і сект

Сьогодні існує така величезна кількість релігій, деномінацій і церков, що люди починають плутатися і розгублюватись, коли мова заходить про вибір церкви. Однак Бог потурбувався про це питання, забезпечивши нас необхідними інструкціями, щоб ми могли розпізнати «Духа правди та духа обмани» (1 Ів. 4:6).

Існують три основні критерії, за якими визначається вчення тої чи іншої релігійної групи та організації: ставлення до Біблії; ставлення до Ісуса Христа; і ставлення до спасіння.

Ставлення до Біблії

Біблія — це записане Слово Боже. Сама Біблія свідчить про це сотні разів. Ісус Христос і апостоли неодноразово посилалися на Старий Заповіт, підтверджуючи його непогрішність і божественне походження. Ісус сказав, що «Писання не може порушене бути» (Ів. 10:35). Щодо Нового Заповіту Ісус застеріг Своїх учнів, що «Утішитель же, Дух Святий, що Його Отець пошле в Ім'я Моє, Той навчить вас усього і пригадає вам усе, що Я вам говорив» (Ів. 14:26) і що «...коли прийде Він, Той Дух правди, Він вас попровадить до цілої правди» (Ів. 16:13).

Таким чином, протягом першого століття нашої ери апостоли, найближчі учні Христа, що ходили з Ісусом і стали свідками Його воскресіння, під впливом Святого Духа написали чотири Євангелія і 21 послання віруючим і церквам. 27 книг Нового Заповіту були прийняті як богонатхненне Писання, що відображає характер і волю нашого Творця.

Остання книга Біблії — Об'явлення — проголошує: «Свідкую я кожному, хто чує слова пророцтва цієї книги: Коли хто до цього додасть що, то накладе на нього Бог кари, що написані в книзі оцій. А коли хто що відійме від слів книги пророцтва цього, то відійме Бог частку його від дерева життя і від міста святого, що написане в книзі оцій» (Об. 22:18-19).

Практично всі культи винні в «додаванні» до Божого Слова, стверджуючи, що рукописи і книги їх вчителя (лідера, наставника, керівника, засновника і т. д.) є богонатхненними об'явленнями Всевишнього. Інші ж стверджують, що трактування Біблії їх лідера не менш богонатхненне, ніж Святе Письмо, а тому має не менший (а часто більший) авторитет, ніж сама Біблія.

Деякі культи винні у ще більшому злі — у «відійманні» від Святого Письма (применшенні його ролі, сили і влади як Слова Божого). Одні секти викидають з Біблії всі місця, що розповідають про великі чуда Божі. Інші вирізають чи починають інтерпретувати по-своєму ті місця, які здаються їм надто «ненауковими» чи нереальними в розумінні сучасної людини.

Істинні ж послідовники Бога (християни) приймають Біблію цілком і повністю як непогрішне і незмінне Слово Боже.

Ставлення до Ісуса Христа

Істинні християни з радістю приймають і проголошують Ісуса Христа Тим, Ким Він є насправді: Істинним Богом в тілі (Він і Бог, і Людина одночасно). «Хто неправдомовець, як не той, хто відкидає, що Ісус є Христос? Це антихрист, що відрікається Отця й Сина!» (2 Ів. 2:22). «Бо в світ увійшло багато обманців, які не визнають Ісуса Христа, що прийшов був у тілі. Такий — то обманець та антихрист!» (2 Ів. 7). «А між людом були й неправдиві пророки, як і будуть між вас учителі неправдиві, що впровадять згубні єресі, відречуться від Владики, що викупив їх, і стягнуть на себе самі скору погибіль» (2 Петр. 2:1).

Лжевчення щодо Особи Христа може набути форми давньої єресі гностиків, які відкидають людську природу Ісуса Христа, стверджуючи, що Він володів «духовним», а не фізичним тілом. Це одна крайність. Інша крайність — єресь агностиків, які повністю заперечують божественну природу Ісуса Христа, заявляючи, що Він був простою смертною людиною. Вони вважають Його великою людиною і великим релігійним діячем, лідером і вчителем, однак заперечують Його непорочне зачаття, безгрішне життя, Його викупну жертву за наші гріхи і Його воскресіння та вознесення на Небеса.

«Бо прийде Син Людський у славі Свого Отця з Анголами Своїми, і тоді віддасть кожному згідно з ділами його» (Мт. 16:27).

«А Він відповів і промовив: «Хто руку свою вмочить у миску зо Мною, той видасть Мене. Людський Син справді йде, як про Нього написано: але горе тому чоловікові, що видасть Людського Сина! Було б краще йому, коли б той чоловік не родився!» (Мт. 26:23-24).

«І Ангол промовив у відповідь їй: «Дух Святий злине на тебе, і Всевишнього сила обгорне тебе, через те то й Святе, що народиться, буде Син Божий!» (Лк. 1:35).

«Тоді всі запитали: «То Ти Божий Син?». А Він їм відповів: «Самі кажете ви, що то Я...» (Лк. 22:70).

«Це ж написано, щоб ви ввірували, що Ісус є Христос, Божий Син, і щоб, віруючи, життя мали в Ім'я Його!» (Ів. 20:31).

Будь-яка релігійна група, яка не проголошує Ісуса Христа Богом в тілі, не вважає Його Божим Сином і Сином Людським, — це секта чи культ. «Я Альфа й Омега, говорить Господь Бог, Той, Хто є, і Хто був, і Хто має прийти, Вседержитель!» (Об. 1:8).

Ставлення до спасіння

«Бо я не соромлюсь Євангелія, бо ж воно — сила Божа на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові» (Рим. 1:16). Слово «Євангеліє» в перекладі з грецької означає «Добра новина», «Блага вість», «Благовіщення».

Суть Євангелія полягає не в тому, що ми повинні робити, а що — ні, щоб заслужити спасіння і вічне життя. Євангеліє — це звістка про те, що Ісус Христос зробив все можливе, аби подарувати нам спасіння і вічне життя. «Бо спасенні ви благодаттю через віру, а це не від вас, то —дар Божий, не від діл, щоб ніхто не хвалився» (Еф. 2:8-9).

Усі інші релігії і псевдохристиянські організації грають на людській гордості, проголошуючи, що люди повинні щось зробити чи робити, щоб заслужити спасіння. Тільки істинне біблійне вчення визнає людину такою, якою вона є насправді, тобто такою, що потопає в гріхах і заслуговує на вічне відкинення від Бога.

Євангеліє, «яким ми спасаємось», — це Блага звістка про те, «що Христос був умер ради наших гріхів» (1 Кор. 15:3) і що ми спасенні благодаттю через віру в Ісуса Христа. І нічим іншим!

Будь-які релігійні групи чи угруповання, які вчать, що спасіння досягається по-іншому, — це лжевчителі. Апостол Павло сказав у Посланні до галатів: «Коли хто вам не те благовістить, що ви прийняли, — нехай буде проклятий» (Гал. 1:9).

Зрозуміло, що той, хто отримав спасіння благодаттю через віру в Ісуса Христа, намагається наслідувати свого Спасителя у всьому: і в думках, і в словах, і в добрих ділах. Але він це робить із вдячності за великий дар вічного життя, а не намагаючись заслужити спасіння своїми власними силами.

Готові стерпіти спеку

Один із найкращих способів дослідити характер Бога — дослідження Його творіння. Від галактик до молекул, «бо Його невидиме від створення світу, власне, Його вічна сила й Божество, думанням про твори стає видиме» (Рим. 1:20). Верблюд зі своєю розмашистою ходою і смішним зовнішнім виглядом, без сумніву, є улюбленцем публіки в зоопарку, але якщо придивитися до цієї унікальної тварини, можна побачити, наскільки дивовижно вона створена і як це чудесне творіння безпосередньо вказує на премудрого Творця.

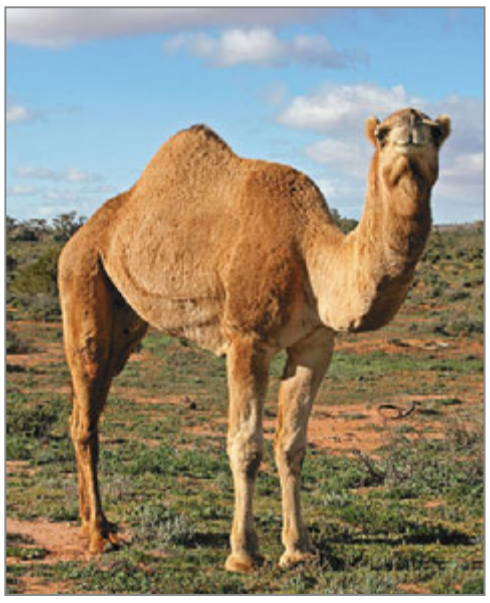

Верблюди, у тому числі лами і альпаки, належать до сімейства верблюдових і діляться на два види: бактріан, верблюд двогорбий, і дромадер, одногорбий. Одногорбого верблюда також часто називають джеммель (арабський верблюд), а бедуїни — «Божим даром».

Від кінчика носа до самих лап, верблюди ідеально відповідають зовнішнім умовам пустині: суворим гарячим вітрам і піскам пустинь Африки, Близького Сходу та Азії. Для захисту від піщаних буревіїв верблюдам дані спеціальні ніздрі, які вони можуть відкривати і закривати; густі брови, покриті хутром вуха і подвійні ряди закручених вій для тих же захисних цілей. Груба і жорстка шкіра захищає суглоби, коли верблюди стають на коліна, а їх особлива підошва розплющується, коли вони ходять, для того, щоб не вгрузати в пісок.

Але ще дивнішою є здатність верблюда протистояти сильній і сухій спеці пустині. На відміну від інших ссавців, верблюди можуть піднімати і знижувати температуру свого тіла і таким чином зберігати дуже дорогоцінну для них воду. Горб або горби, які, як вважалося, зберігають воду, насправді містять жир, який використовується як паливо, коли їм не вистачає їжі.

Верблюди володіють унікальним метаболізмом, завдяки якому можуть зберігати величезну кількість води у своїй системі кровообігу; червоні кров'яні клітини, що мають форму овала і властиві тільки для верблюдів, добре переносять як дегідратацію (брак води), так і осмос (збереження води). За раз верблюд може випити понад 20 галонів води — такий трюк вбив би майже кожного другого ссавця. Він зберігає її в крові протягом приблизно двох тижнів.

Одногорбий верблюд створений спеціально для того, щоб проживати в умовах сухої пустині Африки і Близького Сходу. Довга шерсть на тілі двогорбого верблюда допомагає йому вижити в пустинях Північної Індії.

Верблюди майже місяць можуть обходитися без їжі, аж врешті-решт горб чи горби стають м'якими і згинаються в різні боки. Однак коли верблюд починає вживати їжу, горби набувають попередньої форми, а їх запас жиру відновлюється.

Звідки ж у верблюдів ця пристосованість до суворих, гарячих і піщаних умов пустині? Серед прихильників еволюції поширена помилкова думка, начебто креаціоністи вірять в те, що Бог створив кожну тварину саме такою, якою ми бачимо її сьогодні. Якби це було правдою, багато з особливостей верблюда були б цілком непотрібні у прекрасному світі Едемського саду.

У Книзі Буття 1:24 чтаємо, як Бог сказав: «Нехай видасть земля живу душу за родом її...» Початковий «рід» верблюда містив у своєму генетичному коді всю інформацію, необхідну для утворення «сучасних верблюдів, а також і їх родових видів — таких, як лама. Бог у Своїй премудрості міг закласти в початкове досконале творіння все, що йому буде необхідне для того, щоб вижити в проклятому гріхом світі.

Дивовижна здатність верблюда виживати в найсуворіших кліматичних умовах — чудове свідчення вражаючої креативності безмежного Бога, Який серйозно піклується про Своє творіння.

Мелінда КРІСТІАН.
Місія «Відповіді Буття».

ДИВОСВІТ

Скам'янілі капелюхи

«А Він їм промовив у відповідь: «Кажу вам, що коли ці замовкнуть, то каміння кричатиме!» (Лк. 19:40).

За скільки років утворюється скам'янілість? Більшість людей думає, що це займає багато часу — нам неодноразово говорили, що вік скам'янілостей сягає мільйонів років. Але досвід, який, врешті-решт, є основою будь-якої науки, показує, що речі можуть дуже швидко стати каменем за сприятливих умов.

Процес скам'яніння, де мінерали замінюють початковий матеріал, дуже добре проілюстрований капелюхом шахтаря. Шахтар загубив свого капелюха в шахті в Австралії. Через 50 років його знайшли — капелюх повністю перетворився на вапняк. Тепер його зберігають в музеї гірничої промисловості в Тасманії.

Ще драматичніший приклад — капелюх-казанок, який був похований у вулканічному виверженні в 1886 році в Новій Зеландії. Коли його викопали через 20 років, він був повністю перетворений на камінь. Тільки задумайтесь на мить: якби це були не сучасні експонати, а, скажімо, риба, було б заявлено, що цій рибі мільйони років!

Безліч, якщо не всі скам'янілості утворилися протягом потопу за часів Ноя, коли рослини і тварини були швидко покриті водою. Вони свідчать про Божий суд за гріх. І ті скам'янілі капелюхи анітрішки не підтримують ідею, що ми — продукт мільйонів років розвитку!

Хоробрі воїни, озброєні словами

Як мова американських індіанців допомогла виграти війну і дала урок всім прибічникам еволюції

«Якби не навахо, ми б ніколи не взяли Іводзіму». Тихоокеанський острів Іводзіма відомий тим, що там відбулася одна з найкровопролитніших битв в історії Другої світової війни. Досвідчений читач може подумати, що наведені вище слова належать любителю вестернів і фільмів про війну. Насправді їх виголосив ветеран Іводзіми майор Говард Коннор, офіцер-сигнальник п'ятої дивізії морської піхоти США. З його думкою сьогодні погоджуються воєнні історики і тактики.

Коннор мав на увазі прославлених радистів — індіанців племені навахо, яких вшановували в 1992 році в Пентагоні за унікальний вклад в перемогу США на Тихому океані.

Японці славилися вмілими дешифрувальниками, що ставило перед командуванням США в Тихоокеанському театрі воєнних дій майже нерозв'язувану проблему. За словами шефа японської розвідки генерал-лейтенанта Сейцо Арісуе, японські спеціалісти розгадували будь-які шифри армії і військово-повітряних сил США — окрім шифру, який використовувався в морській піхоті.

Справа виглядала так: у 1942 році син місіонера Філіп Джонстон переконав командування морської піхоти в тому, що мова навахо — індіанського племені південного заходу Америки — ідеально годиться як основа для шифру. Джонстон виріс в резервації навахо і був одним із небагатьох «чужаків», які вільно розмовляли їхньою мовою.

Хоч мова навахо не має писемності — ні алфавіту, ні будь-яких символів, вона в жодному разі не може бути названа примітивною, недорозвиненою мовою. (Той, хто знає справжню історію світу, записану в Біблії, розуміє, що «примітивних мов» просто не існує). Насправді мова навахо відрізнялася надзвичайною складністю; її структура і тональність робили її недосяжною для будь-кого, хто не належав до племені навахо або не пройшов тривалого і важкого курсу навчання. У той час лише близько 30 «чужаків» у всьому світі розмовляли мовою навахо, і японців серед них не було.

У травні 1942 р. перша група навахо з 29 осіб прибула на спеціальну базу і зайнялася розробкою шифру. Їх основним завданням було передавання бойової інформації і наказів по телефону і рації. Проведені досліди показали, що навахо можуть закодувати, передати і розшифрувати трирядкові повідомлення англійською мовою за 20 секунд — у 90 разів швидше, ніж тогочасні машини.

Суть шрифту зводилася до наступного: кожна літера англійського слова передавалась як слово на навахо, яке в перекладі англійською починалося з цієї літери. Отож буква «а» могла передаватися кількома словами на навахо, наприклад: «тсе-нілл» (axe, сокира), «вол-ла-чі» (ant, мурашка) і «бела-сана» (apple, яблуко). Для більшої швидкості передавання деякі терміни визначалися одним словом на навахо. Скажімо, «беш-ло» (залізна риба) означало підводний човен, а «да-хе-ти-хі» (колібрі) — винищувач.

У самому серці битви за Іводзіму шість радистів-навахо у перші два дні працювали цілодобово не покладаючи рук. Ці шестеро відправили і одержали понад 800 повідомлень і не допустили жодної помилки.

А всього там служили приблизно 400 індіанців-шифрувальників. Їх вміння, швидкість і точність увійшли в легенду. З 1942 по 1945 рік вони брали участь в кожному штурмі морської піхоти на Тихому океані. Через те, що код навахо мав велику цінність, він залишався засекреченим і після Другої світової війни. Тому герої-радисти довгий час перебували «в тіні», а їх подвиг залишився невідомим для більшості людей.

Можна навести цікаві паралелі між цією історією про навахо і біологією. Всередині не тільки в кожного з нас, а й усіх живих істот присутній код, написаний мовою хімічних сполук вздовж «хребта» всім відомої молекули ДНК. У цьому коді міститься інформація, яка забезпечує життєдіяльність всіх організмів. Як такий код міг появитися в еволюційному сценарії походження видів (в якому не може бути нічого таємничого) — одна з найбільших загадок, над якою сушать голови шановні еволюціоністи. Йдучи шляхом своїх переконань, вони наштовхуються на дві нездоланні перешкоди.

По-перше, істинна інформація не виробляється в результаті природних процесів (тобто поза роботою думки — чи програми, яка походить з розумного джерела). Якщо хтось стверджує зворотнє, попросіть його навести приклад і точно сформулювати визначення інформації. Розповіді про «щось на взірець» і «аналоги чогось» виключаються, — але якби такі спостереження були зафіксовані насправді, спостерігачам була би забезпечена Нобелівська премія!

По-друге (і це безпосередньо пов'язане з нашою розповіддю про воєнні досягнення навахо), будь-який код не потрібний, якщо одержувач не знає, як його розшифрувати.

Отже, необхідно припустити, що в уявній «первісній клітині», з якої, згідно з еволюційними поглядами, виникло життя на «первісній землі», якимсь зовсім незрозумілим і таємничим чином виникла інформація для виробництва функціонального протеїну. Природний відбір тут нічим не може допомогти: для нього необхідна початкова наявність самозароджуваного організму. Таким чином, доводиться вважати розташування тисяч «літер» в певній послідовності чистою випадковістю. Це припущення саме по собі абсурдне з причини його граничної неймовірності.

Але навіть якщо припустити можливість виникнення такого «стартового майданчика», існування коду буде цілком непотрібним без складного механізму, що вже існує, здатного розпізнавати всі хімічні «літери» молекули ДНК і одночасно переводити їх у відповідні амінокислоти. Японці без зусиль одержали доступ до повідомлень навахо, але ці повідомлення виявилися непотрібними. Без «механізму перекладу» (знання мови і вміння правильно його використати) послання являли собою череду безглуздих звуків.

Таким чином, саме уявлення про молекулу, яка еволюціонувала в людину, не має жодних підстав і безсиле що-небудь пояснити навіть за найбагатшої уяви. Усі зусилля розгадати цю еволюційну загадку приречені на невдачу — так само, як провалилися спроби гітлерівської Німеччини і її союзників зламати відомий сьогодні шифр навахо. І що характерно, причина цих двох невдач одна і та ж.

Радисти-шифрувальники

Мови американських індіанців неодноразово використовувалися для шифрування повідомлень. Скажімо, під час Першої світової війни проти Німеччини вісім членів племені чок-тау допомагали армії США шифрувати воєнні донесення. Недарма президент США Рональд Рейган об'явив 14 серпня Днем радистів-навахо.

Для унеможливлення викриття не існувало жодного письмового документа з кодом навахо. 400 з лишком оригінальних позначень для воєнних термінів, що були відсутні в мові навахо (наприклад, «підводний човен»), не повинні були передаватися літерами і вивчалися напам'ять.

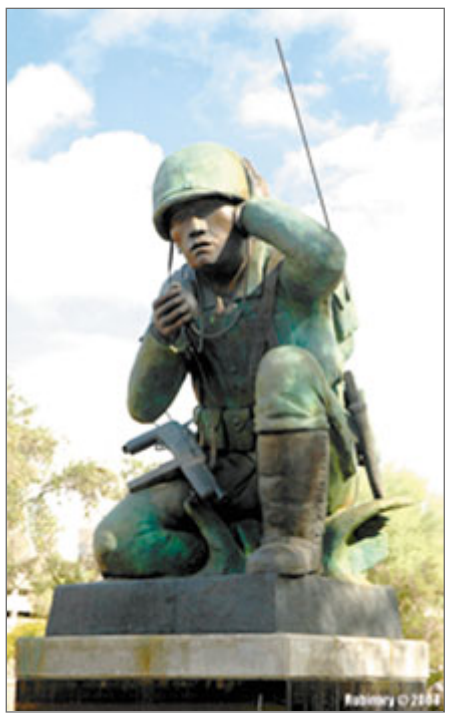

Найважливіше у веденні війни — безпека передавання інформації. Високопоставлені військові офіцери переконані, що без радистів-навахо Друга світова війна, а з нею і весь хід історії людства могли б мати зовсім інший наслідок. Уявіть, що було б, якби батьки Філіпа Джонстона не пожертвували всім заради звіщення Доброї Новини в племені навахо!..

Карл ВІЛАНД.
Журнал «Creation».

Василь РЯБЧУК

Професор, доктор біології

Біблійна ботаніка

Акація, ситтим

«І зроблять вони ковчега з акацій-ного дерева...» (Вих. 25:10).

За Божою настановою з акації були зроблені скриня (ковчег) свідоцтв та скинія зборів (Вих. 25:27; 30:1-10, 17-21). У ковчезі зберігалися камінні таблиці Закону (десять заповідей) та інші священні речі. Вважається, що дерево ситтим — це звичайна акація, яка росте на Святій землі.

В Україні росте акація біла. Наукова назва її — «робінія псевдоакація», тобто акація несправжня. Так назвали цю породу на честь Робена (Робіна) — вченого-садівника із Франції.

Усі види акацій належать до родини бобових, яка об'єднує 25 родів деревних і чагарникових порід. Родина складається з трьох підродин: мімозових, цезальпінієвих і метеликових. Саме до підродини метеликових належить акація біла — родичка акації, про яку згадується в Біблії. У сприятливих умовах її висота сягає 30 м і живе вона до 100-150 років. В Україну її завезли із Північної Америки на початку XVII століття.

Після розпускання листя на дереві з'являються білі квіти. Вони зібрані в довгі, надзвичайно гарні пухнасті китиці. З одного гектара білоакацієвих деревостанів у сприятливі роки збирають до 1500 кг прозорого меду. Він — один з найкращих, з тонким ароматом, прозорий, містить багато фруктози. Квіти акації виділяють велику кількість фітонцидів і ароматів, що знайшли широке застосування в парфумерній промисловості. Деревина акації надзвичайно міцна, стійка проти гнилі, має гарну текстуру, легко колеться та обробляється. Деревина за міцністю переважає дуб. Її дрова добре горять і дають багато тепла.

Наведені дані свідчать про те, що акація — шляхетне дерево, недарма Бог вибрав її для будівництва скинії і ковчега. Пророк Ісая ставить акацію поряд з миртом, кедром і оливками, за допомогою яких можна перетворити пустелю на квітучий рай (Іс. 41:19). Рідною сестрою дерева ситтим є сріблясta акація. Її жовті квіти, схожі на пухнасті кульки, називають мімозою.

Квіти акації використовують в медицині — як протизапальний, в'яжучий, відхаркувальний і жарознижуючий засоби.

Відвар квітів (1,5 - 2 столові ложки на дві склянки води) вживають двічі на день по склянці при ослабленій фільтрації в ниркових клубочках і затриманні в організмі солей, що веде до накопичення води в організмі і виникнення набряків.

З пелюсток квітів акації варять смачне варення, а з сухих пелюсток — чай. Підсмажені китиці акації — вишуканий десерт.

З акації за часів Мойсея були зроблені ковчег свідоцтв і скинія зборів. У ковчезі зберігалися Заповіді Божі. У християн Божі Заповіді зберігаються в серці і служать дороговказом їхнього життя.

Алоє

«Миро, алоє й кассія — всі шати Твої...» (Пс. 44 (45):9).

Миро — святе помазання (Вих. 30:23-25). До його складу входила ароматична речовина (миро, або смирна), яку отримували зі смоли дерева комифора (мирове, або бальзамове дерево). До речі, це один із дарів, які принесли зі сходу для Ісуса мудреці (Мт. 2:11). У ролі болезаспокійливого Ісусові давали перед розп'яттям «пити вина, із мирою змішаного» (Мр. 15:23).

Крім того, до складу мира входила кориця (цинамон — її застаріла назва), виготовлена, цілком імовірно, із кори коричника цейлонського (коричне дерево цейлонське).

Касія (Вих. 30:24; Пс. 44:9), імовірно, — це ніжна кора коричника китайського. Вона була відома в Єгипті ще за 17 століть до Р. Х.

Алоє деревовидне, або столітник, — багаторічна рослина родини лілійних. На батьківщині вона сягає декількох метрів у висоту. Листки в алоє м'ясисті, соковиті, мечоподібні, краї мають невеликі колючки. В Україні алоє вирощують як кімнатну та оранжерейну рослину.

Алоє відоме людині дуже давно. Воно згадується в текстах Ассиро-Вавилонії. За даними Геродота (давньогрецький історик, 490-480 — близько 425 до Р. Х.), в Єгипті алойне дерево вживалось для бальзамування мертвих. Коли скінчилося страждання Ісуса, його потаємний учень Йосип взяв суміш смирни та алоє і обгорнув тіло Христа у полотно з пахощами (Ів. 19:39-40).

Препарати алоє виявляють протизапальну, ранозагоювальну, бактерицидну й жовчогінну дію. Свіжий сік використовують як послаблювальний і жовчогінний засіб, його закапують у ніс при гострому риніті (по 5-8 крапель), лікують опіки, гнійні рани, лишаї, трофічні виразки. Подрібненими листками з соком лікують пародонтоз.

Свіжий сік призначають для обтирання жирної шкіри, а також при вугрових висипках.

Зовнішньо — сік наносять тонким шаром на уражену поверхню 2-3 рази на добу і накривають марлевою серветкою.

У народній медицині сумішшю соку свіжого листя алоє, свинячого смальцю (або гусячого жиру), коров'ячого масла, меду і порошку какао (3:20:20:20:20) лікують туберкульоз легень і виразку шлунка (столову ложку суміші розводять у склянці гарячого молока і п'ють двічі на день)

Аніс (ганус)

«Горе вам, книжники та фарисеї, лицеміри, що даєте десятину із м'яти, ганусу й кмину, але найважливіше в Законі покинули: суд, милосердя та віру; це треба робити, і того не кидати» (Мт. 23:23).

Фарисеї та книжники давали десятину з різних трав. Але при виконанні цього важливого закону були занедбані інші духовні цінності: милосердя, віра, любов, суд. Тут порівнюються дріб'язкова пунктуальність у дотриманні зовнішніх біблійних правил і зневага до головних вимог Закону Божого.

Аніс (ганус) звичайний — це однорічна трав'яниста рослина заввишки 25-60 см. Квітки дрібні, білі, зібрані в складні зонтики. Цвіте в червні-липні. Походить з Малої Азії. В Україні його вирощують переважно в лісостеповій зоні як ефіроолійну рослину.

Препарати з ганусу мають відхаркувальні, протизапальні, сечогінні та бактерицидні властивості. Вони застосовуються при запальних захворюваннях органів дихання (ларингіти, бронхіти тощо), коклюші у дітей, хворобах травного тракту. Плоди анісу входять до складу грудного й шлункового чаю.

А ще ганус додають у пироги, печиво, пряники, кекси, оладки, молочні та фруктові супи, вівсяну кашу, фруктові салати, торти. Він надає своєрідного смаку бурякам, червоній капусті, огіркам, моркві, фруктовим компотам, особливо із яблук, слив, груш, додають його також і до квасу.

Верба

«Над річками Вавилонськими, — там ми сиділи й плакали, коли згадували про Сіона! На вербах у ньому повісили ми свої арфи...» (Пс. 136 (137): 1-2).

Вавилонський цар Навуходоносор II (605-562 рр. до Р. Х.) був ревним ідолопоклонником. Він зруйнував Єрусалим (586 р. до Р. Х.) і частину його мешканців переселив до Вавилона. Полонені ізраїльтяни згадували Сіон, розлогі верби над Йорданом. Вони сумували за своєю вітчизною, як сумує іноді наша душа, розлучена з Богом. Як журиться Дух Святий, коли гріх вселяється в нашу душу.

Про вербу згадує пророк Єзекіїль (17:5). У притчі про великого орла лунає заклик до благочестивого життя, до вірності законам Божим. Тільки за цієї умови можна зростати, як верба, посаджена над річкою.

Рід верби складається більш ніж із 600 видів. Це можуть бути дерева від 5 метрів заввишки, чагарники або й чагарнички (висота лише до 0,5 м). В Україні ростуть біла (лоза), гостролиста, козяча, ламка, попеляста, прутовидна, пурпурова, тритичинкова (білолоз), п'ятитичинкова (верболіз) та інші верби.

Неабияка кількість населених пунктів України тією чи іншою мірою пов'язані з вербою — дивним Божим творінням: Лозова, Вербиця, Вербляни, Вербівці, Вербова Балка, Підвербці...

Це дерево — ніби позначка води на землі. Тому наші пращури завжди копали криницю там, де росли верби. Зарослі верби — надійні вартівники берегів водоймищ. Вони захищають їх від руйнування.

Вербу уподобали бджоли. Перший медозбір ранньої й теплої весни бджоли беруть із жовтих вербових сережок, оскільки дерево починає рано квітувати. З одного гектара бджоли можуть зібрати більше центнера меду.

Деревина верби голосиста та гнучка. Тому її використовували при виготовленні кобз, а потім бандур. Із верби плетуть кошики, огорожі, крісла, колиски, хлібниці, вази, навіть рибальські снасті — всього майже 200 найменувань. Знову пригадаємо слова Творця: «Ось Я даю вам... усяке дерево...» (Бут. 1:29).

Відвар кори верби має протизапальні, жарознижуючі, потогінні, антисептичні, кровоспинні, ранозагоювальні, в'яжучі та протиглистні властивості. Його вживають при невралгії, ревматизмі, простудних хворобах, недугах селезінки й печінки, проносах. Зовнішньо відвар кори використовують для полоскань при ангіні, запальних процесах ротової порожнини й горла, ванн для ніг і для обмивання ран та виразок.

Відвар кори (15 г на 200 мг окропу) п'ють при всіх катарах шлунка, кишкового тракту і при нетравленні.

При болі в ногах у людей, які хворіють на розширення вен, застосовують теплі (до колін) ванни з відвару кори верби і кори дуба тривалістю до півгодини.

20 г порівну кори верби й кореня лопуха на 250 мг води використовують для миття голови як засіб від лупи, при сверблячці шкіри, випаданні волосся. У відварі сполоскують волосся тричі на тиждень.

... Люблять у народі вербу — одне з чудодійних Божих творінь — за велику користь, яку дає вона людям. Недарма її ласкаво називають вербиченькою.

(Далі буде).

ГОМЕОПАТІЯ. Поруч з окультизмом

ЩЕ РАЗ ПРО ВАЖЛИВЕ

Останнім часом в нашому суспільстві набули великого поширення нетрадиційні методи лікування: екстрасенсорика, біоенергетика, уфологія, вчення про карму, парапсихологія тощо. «Усе, що існує, має на це право. Ситуація диктує вибір, попит народжує пропозицію. Якщо є бажання бути обманутими, завжди знайдуться обманщики». Ця цитата взята з довідника із класичної гомеопатії.

Останнім часом все більше християн, не підозрюючи про окультне походження гомеопатії, дозволяють втягнути себе в сферу діяльності диявольських сил, користуючись гомеопатичними препаратами чи послугами лікарів-гомеопатів.

Окрім того, деякі християни-медики, засвоївши гомеопатичний метод лікування, практикують виїзди по церквах України і Росії, проводячи обстеження і лікування. Не підозрюючи про духовні наслідки, хворі все частіше вдаються до цього методу лікування. Духовна порожнеча, розчарування у вірі, небажання молитися, стан депресії — це тільки початок, викликаний невинним, на перший погляд, гомеопатичним лікуванням.

Гомеопатія (грець. homoios — подібний, pathos — хвороба, страждання) — це система лікування, яку запропонував в 1790 році такий собі Самуїл Ганеман. Ця методика має на увазі лікування захворювань за допомогою мінімальних доз тих ліків, які у великих дозах викликають в організмі здорової людини ознаки цієї хвороби.

Перш ніж прийти до свого відкриття, Ганеман аналізував досліди алхіміків. При цих дослідженнях він знайомився з переконаннями алхіміків про вплив на людину знаків зодіаку. За твердженням самого Ганемана, він зустрічався з представниками позаземних цивілізацій і при контакті з ними одержав поняття про методи лікування, збирання сировини і її приготування. Спосіб приготування гомеопатичних ліків досить дивний. Отриманий препарат, в якому фізичні ліки практично відсутні, має, швидше за все, лише інформаційний вплив на людину.

Духовно не відроджена людина готова використати заради свого фізичного зцілення будь-які методи, не задумуючись над тим, чи має нетрадиційний метод оздоровлення зв'язок з окультним світом. Рекламний обман окультної гомеопатії приховує в собі духовне спустошення. Це, мовляв, не тільки лікування, а й можливість залишатися тривалий час молодим і красивим. Спокусившись, людина потрапляє в лігво окультних сил.

Як правило, при дослідженні хвороби гомеопати звертають увагу не тільки на загальноприйняті симптоми, характерні для тої чи іншої недуги, а й на душевний стан хворого. Лікар-гомеопат під час прийому пацієнта приділяє велику частину часу бесіді, часто задаючи запитання, що не стосуються симптомів захворювання. Усе це робиться для того, щоб одержати астрологічний «портрет» людини, точно визначити її гороскоп і призначити хворому ліки. Дні і години прийому ліків розраховуються за гороскопом хворого, при цьому враховується історія захворювань родичів, а також сумісність лікаря і пацієнта. Коли хворий починає приймати гомеопатичні препарати чи просто носити їх з собою, у ньому, за твердженням гомеопатів, відбувається поступова трансформація.

Такого роду зміни нерідко супроводжуються частими хворобами, причину яких традиційна медицина пояснити не може. У хворих може появитися грубість, непримиренність, впертість, скандальність, злість, викривлення сексуальних потягів, думки про самогубство, потяг до злодійства, пиятики, манія переслідування тощо. Можливі також негативні наслідки на духовному рівні — заперечення всього божественного, цілковита байдужість до Слова Божого, гордість, пихатість, насмішки над іншими, нездатність вірити.

На думку гомеопатів, це цілком необхідна фаза. Гомеопати стверджують, що після кризи людина обов'язково почне пізнавати себе, у неї зміцниться віра в Бога, вона стане відкритішою, поліпшаться самопочуття, сон, апетит, настрій. З часом людина начебто все рідше буде хворіти, почне відчувати все менше негативних емоцій. Прихильники гомеопатії йдуть у своїй омані далі. Вони переконують, що за тривалого вживання препаратів людина починає змінювати також і світ, що оточує її.

Основна маса лікарів-гомеопатів, на перший погляд, — глибоко віруючі люди, які не справляють враження шарлатанів чи обманщиків. Багато з них просто переконані в тому, що допомагають хворому відновити енергетичний баланс за допомогою не медичних хімічних препаратів, а інформаційного впливу на організм хворого.

Екстрасенсорика, китайська філософія, чаклунство, астрологія — ось що поєднує в собі, на перший погляд, невинна гомеопатія, що є провісником приходу антихриста. Дерево, посаджене Ганеманом після вступу в контакт з «позаземними цивілізаціями», приносить свої гіркі плоди.

На закінчення слід застерегти всіх, хто мав чи має справу з гомеопатією: не варто користуватися таким методом лікування! Без усякого сумніву, гомеопатія тісно зв'язана з окультизмом. Вона споріднена з астрологією, алхімією, наповнена східною філософією. При зіткненні людини з гомеопатією сатана одержує відкритий доступ до її душі, щоб захопити її в полон. Дітям Божим варто мати мудрість і знання в цих питаннях, щоб не давати дияволові можливість шкодити їм.

Костянтин ШАПОВАЛОВ.
Пастор церкви «Ранкова зоря».

Ліки від депресії

Депресія — закономірний результат сучасного стилю і способу життя у світі, просякнутому гріхом. Мільйони людей по всій землі потерпають від різного ступеня депресії.

Якщо запитати людей, що таке депресія, то значення цього терміну буде варіювати від розчарування поганою грою улюбленої футбольної команди до глибокого пригнічення, що веде людину до самогубства.

Депресія — одне з найпоширеніших і найдавніших захворювань людства. Її джерела сягають часів гріхопадіння людини. Напевне, Адам і Єва після того, як згрішили проти Бога і були вигнані з Едемського саду, впали у депресію.

Ознаки депресії

Класичними ознаками депресії є: байдужість до життя і втрата цікавості до раніше улюбленого заняття; порушення апетиту і сну; в'ялість, втрата зосередженості, пригніченість; малорухливість, хронічна втома; посилення почуття вини чи власної непотрібності і, як результат, — негативні думки про себе, своє життя і тих, хто поруч, а в деяких випадках — думки про самогубство.

Депресія часто порівнюється з глибокою темрявою. Хтось навіть назвав депресію похованням заживо. Всесвітньо відомий богослов Чарльз Сперджен назвав депресію «жахом забутої Богом душі».

Біблія не дає визначення депресії, але описує людей в цьому стані. Класичним біблійним прикладом є Йов. Ось як Біблія розкриває його внутрішній стан: «Як раб, спрагнений тіні, і як наймит чекає заплати за працю свою, так місяці марноти дано в спадок мені, та ночі терпіння мені відлічили... Коли я кладусь, то кажу: «Коли встану?». І тягнеться вечір, і перевертання із боку на бік до ранку... Зодяглось моє тіло червою та струпами в поросі, шкіра моя затверділа й бридка... А дні мої стали швидчіші за ткацького човника, і в марнотній надії минають вони... «Пам'ятай, що життя моє — вітер, моє око вже більш не побачить добра...» (Йов. 7:2-7).

Пригнічений стан своєї печальної душі цар Давид описав у псалмах: «Скорчений я і над міру похилений, цілий день я тиняюсь сумний... Обезсилений я й перемучений тяжко, ридаю від стогону серця свого... Сильно тріпочеться серце моє, опустила мене моя сила, навіть ясність очей моїх — і вона не зо мною...» (Пс. 38:7, 9, 11). (Див. також Пс. 51).

Інші біблійні приклади людей в стані депресії: пророк Йона (Йони 4:1-3, 8-9); пророк Ілля (1 Цар. 19:4: «А сам пішов пустинею, дорогою одного дня, і сів під одним ялівцем, і зажадав собі смерти, і сказав: «Досить тепер, Господи! Візьми душу мою, бо я не ліпший від батьків своїх!»); цар Саул (2 Сам. 16:14-23); пророк Єремія (Єр.15:18, 20:7-8).

Причини депресії

Основними причинами, що викликають депресію, є емоційні травми, стреси, сімейні проблеми, фізичні недомагання, біохімічний дисбаланс, нездійснені надії, невдачі, почуття вини, бездіяльність, а в окремих випадках — демонічний вплив, як це було із царем Саулом: «І Дух Господній відступився від Саула, а напав його дух злий, посланий від Господа. І сказали раби Саула до нього: «Оце злий дух від Бога нападає на тебе. Нехай скаже пан наш — раби твої пошукають тобі кого, хто вміє грати на гуслах. І станеться, коли буде на тебе злий дух від Бога, то заграє той рукою своєю, — і буде тобі добре» (1 Сам. 16:14-16).

Людина — істота складна, яка володіє фізичним і духовним началом. Усі частини людського єства взаємопов'язані і взаємно впливають одна на одну. Саме тому фізична хвороба організму негативно впливає на душевний стан людини, її настрій. Аналогічним чином настрій відображається на здоров'ї людини. Біблійна притча проголошує: «Серце радісне добре лікує, а пригноблений дух сушить кості» (Прип. 17:22).

Депресія може бути викликана хімічним дисбалансом в організмі, якому можуть сприяти нестача сну і відпочинку, малорухливість, авітаміноз і неправильне харчування. Хімічний дисбаланс може бути результатом або побічною дією медикаментозного лікування.

Депресію можуть викликати і нездійснені надії . Про це в Біблії говориться так: «Задовга надія — недуга для серця» (Прип. 13:12). Ось чому необхідно уважно стежити за своїми думками і почуттями, щоб невиправдані надії не переросли в образи, які потім обернуться на гіркий корінь непрощення і будуть роз'їдати душу: «Дивіться, щоб хто не зостався без Божої благодаті, щоб «не виріс який гіркий корінь і не наробив непокою», і щоб багато-хто не опоганились тим» (Євр. 12:15).

Стрес — це така річ, яку не можна зняти з себе, як пальто чи рюкзак. Це стан, в який ми заганяємо себе самі, намагаючись крокувати в ногу з часом. У гонитві за «птахою щастя» і багатствами світу цього не уникнути зіткнення з депресією. Ось чому, будучи на землі, Ісус Христос сказав: «Шукайте ж найперш Царства Божого й правди Його, — а все це вам додасться» (Мт. 6:33).

Досить часто причиною депресії стає байдикування. Якщо стрес через надмірні зусилля і працю доводить людину до безвиході і безсилля, то бездіяльність розслаблює своїми лінощами, апатією, малорухливістю і байдужістю. Це поступово призводить до біохімічного дисбалансу і втрати цікавості до життя.

Нерозкаяний гріх і почуття вини за вчинений гріх — найчастіші збудники депресії. Давид — цар Ізраїлю перебував в депресії доти, поки не висповідав Господу свій гріх: «Коли я мовчав, спорохнявіли кості мої в цілоденному зойку моєму, бо рука Твоя вдень та вночі надо мною тяжить, і волога моя обернулась на літню посуху» (Пс. 32:3-4).

Депресія Давида минула тільки тоді, коли він висповідав Господеві свій гріх і попросив у Нього прощення: «Я відкрив Тобі гріх свій і не сховав був провини своєї. Я сказав був: «Признаюся в проступках своїх перед Господом!», і провину мого гріха Ти простив» (Пс. 32:5). Саме тому Давид називає людину, звільнену від почуття вини, блаженною: «Блаженна людина, що Господь їй гріха не залічить» (Пс. 32:3).

За Божою обітницею, даною в Біблії, «коли ми свої гріхи визнаємо, то Він вірний та праведний, щоб гріхи нам простити, та очистити нас від неправди всілякої» (1 Ів. 1:9). Смиренна молитва царя Давида в 51-му псалмі — приклад молитви покаяння для кожного з нас.

Треба також пам'ятати, що сама собою депресія не є гріхом, але вона може бути наслідком гріха, а також причиною гріховного вчинку.

Як боротися з депресією

Кожний з депресією бореться по-своєму. Один — антидепресантами, інший — алкоголем чи наркотиками, а ще інший — переїданням, а хтось намагається знайти віддушину в нових знайомствах чи покупках. Однак це ще нікого не звільнило від депресії, а тільки створило додаткові проблеми. Що ж робити, щоб вирватися з цупких лап цієї душевної недуги? Ось кілька перевірених біблійних порад.

Порада № 1:

Довіряймо Богові і Його Слову

Під час депресії довіряймо Богові і всім серцем надіймось на Нього: «Чого, душе моя, ти сумуєш, і чого ти в мені непокоїшся? Май надію на Бога, бо я Йому буду ще дякувати за спасіння Його!» (Пс. 42:6).

Господь здатний не тільки втішити, а й дати сили витерпіти будь-які випробування: «Він змученому дає силу, а безсилому — міць. І помучаться хлопці й потомляться, і юнаки спотикнутись — спіткнуться, а ті, хто надію складає на Господа, силу відновлять, крила підіймуть, немов ті орли, будуть бігати — і не потомляться, будуть ходити — і не помучаться!» (Іс. 40:29-31).

Біблія вчить, що Бог ніколи не дасть людині випробувань більше, ніж вона може витерпіти, і в будь-яких випробуваннях протягне руку допомоги: «Досягла вас спроба не інша, тільки людська; але вірний Бог, Який не попустить, щоб ви випробовувалися більше, ніж можете, але при спробі й полегшення дасть, щоб знести могли ви її» (1 Кор. 10:13).

Біблія закликає нас не тільки вірити в Бога, довіряти Його Слову, а й покладати всі свої турботи на Господа: «Тож покоріться під міцну Божу руку, щоб Він вас Свого часу повищив. Покладіть на Нього всю вашу журбу, бо Він опікується вами!» (1 Петр. 5:6-7). Господь винагороджує таке довір'я, витісняючи з серця депресію миром і спокоєм: «Ні про що не турбуйтесь, а в усьому нехай виявляються Богові ваші бажання молитвою й проханням з подякою. І мир Божий, що вищий від усякого розуму, хай береже серця ваші та ваші думки у Христі Ісусі» (Фил. 4:6-7).

Порада № 2:

Не дозволяймо почуттям та емоціям керувати нашим життям

Довіряти Господеві — не зовсім проста річ. Значно легше довіряти своїм почуттям. Адже саме почуття приводить людину до депресії. Однак краще довіряти Богові і Його незмінному Слову, ніж своїм оманливим і мінливим почуттям.

Біблія закликає завжди радіти, незалежно від обставин, в яких ми опинилися: «Радійте в Господі завсіди, і знову кажу: радійте!» (Фил. 4:4), «Завжди радійте!» (1 Сол. 5:16).

Апостол Яків заохочує християн: «Майте, брати мої, повну радість, коли впадаєте в усілякі випробування...» (Як. 1:2). Зверніть увагу: Яків не говорить, щоб ми «відчували радість», але закликає радісно зустрічати будь-які випробування і проблеми. Це означає, що ми повинні зробити вибір, вибрати позитивний підхід до будь-якої ситуації.

Біблійний приклад такого ставлення до життя і небажаних обставин описав пророк Авакум: «Коли б фігове дерево не зацвіло і не було б урожаю в виноградниках, обманило зайняття оливкою, а поле їжі не вродило б, позникала отара з кошари і не стало б в оборах худоби, — то я Господом тішитись буду й тоді, радітиму Богом спасіння свого! Бо Господь — моя сила, і чинить Він ноги мої, як у лані, і водить мене по висотах!» (Ав. 3:17-19).

Порада № 3:

Уникаймо самотності

Якщо ви відчуваєте, що насувається депресія, в жодному разі не намагайтесь усамітнитися разом з нею. Насамперед старайтесь наблизитися до Господа, а відтак старайтеся бути з людьми. Не уникайте людей — уникайте самотності.

Навіть Господь, коли затужив, просив учнів підтримати Його в молитві: «Тоді з ними приходить Ісус до місцевости, званої Гефсиманія, і промовляє до учнів: «Посидьте ви тут, аж поки піду й помолюся отам». І, взявши Петра й двох синів Зеведеєвих, зачав сумувати й тужити. Тоді промовляє до них: «Обгорнена сумом смертельним душа Моя! Залишіться тут, і попильнуйте зо Мною»... (Мт. 26:36-38).

Ми, християни, наслідуючи приклад Ісуса Христа, також не повинні уникати допомоги братів і сестер по вірі, бо Слово Боже закликає нас носити «тягарі один одного» (Гал. 6:2). «Не кидаймо збору свого, як то звичай у деяких, але заохочуймося, і тим більше, скільки більше ви бачите, що зближається день той» (Євр. 10:25).

Порада № 4:

Молімося і співаймо

Слово Боже закликає не забувати молитися, особливо в складних ситуаціях: «Чи страждає хто з вас? Нехай молиться! Чи тішиться хтось? Хай співає псалми!» (Як. 5:13). Музика також може піднести наш занепалий дух, як у випадку з царем Саулом (1 Сам. 16:14-23).

Щоденній молитві, прославленню і подяці Богу необхідно відводити якомога більше часу. До цього закликає нас Сам Господь: «Завжди радійте! Безперестанку моліться! Подяку складайте за все, бо така Божа воля про вас у Христі Ісусі» (1 Сол. 5:16-18); «Благослови, душе моя, Господа, і все нутро моє — святе Ймення Його! Благослови, душе моя, Господа, і не забувай за всі добродійства Його! Всі провини твої Він прощає, всі недуги твої вздоровляє. Від могили життя твоє Він визволяє, Він милістю та милосердям тебе коронує. Він бажання твоє насичає добром, — відновиться, мов той орел, твоя юність!» (Пс. 103:1-5).

Порада № 5:

Усуваймо причини депресії, а не її симптоми

Часто люди, намагаючись позбутися депресії, лише борються з її симптомами і наслідками, а це ще більше ускладнює проблему. Щоб перемогти депресію, треба усунути її причину. А для цього треба бути максимально чесними з самим собою. Адже доведеться дослідити власне серце і зрозуміти, що є причиною душевного болю. Для цього зверніться до Господа з проханням: «Випробуй, Боже, мене, і пізнай моє серце, досліди Ти мене — і пізнай мої задуми, і побач, чи не йду я дорогою злою, і на вічну дорогу мене попровадь!» (Пс. 139:23-24).

Порада № 6:

Не доводьмо до депресії

Не треба чекати, поки почнеться депресія, щоб потім з нею боротися. Найкращий спосіб боротьби з депресією — це її профілактика. Слово Боже підказує, що саме треба робити: «Надійся на Господа всім своїм серцем, а на розум свій не покладайся! Пізнавай ти Його на всіх дорогах своїх, і Він випростує твої стежки» (Прип. 3:5-6). Живімо за цим принципом, і нам ніколи не доведеться потерпати від депресії.

Порада № 7:

Не замикаймося в собі

У стані депресії багато хто замикається в собі, даючи цим дияволу можливість орудувати в їх душі, пускаючи їх по замкнутому колі: проблема — переживання — самотність — переживання — проблема. Натомість намагайтесь якомога більше часу проводити за читанням Слова Божого. У ньому стільки прикладів людей, що перенесли страждання, стільки підбадьорення для зболілої душі. Дозвольте Господу втішити вас Своїм Словом.

Відірвіться від своєї депресії і подумайте про те, що, можливо, хтось поруч потребує вашої допомоги, турботи, підтримки чи доброго слова. Не залишайтеся в темряві своєї депресії, а будьте світлом для цих людей: «Отак ваше світло нехай світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла, та прославляли Отця вашого, що на небі» (Мт. 5:16).

Божа воля — у тому, щоб кожен з нас був щасливим, мав мир в душі, а не ставав жертвою депресії. Але повний мир і спокій в душі можна знайти лише прийшовши до Ісуса Христа: «Прийдіть до Мене, усі струджені та обтяжені, — і Я вас заспокою! Візьміть на себе ярмо Моє і навчіться від Мене, бо Я тихий і серцем покірливий, — і «знайдете спокій душам своїм. Бо ж ярмо Моє любе, а тягар Мій легкий!» (Мт. 11:28-30).

Парламент посилив відповідальність за релігійну нетерпимість

Верховна Рада України ухвалила у другому читанні та в цілому Закон України «Про внесення змін до Кримінального кодексу України (щодо відповідальності з мотивів расової, національної чи релігійної нетерпимості)».

Ухвалений закон передбачає внесення змін до статей Кримінального кодексу України в частині посилення відповідальності за злочини проти життя й здоров'я особи, вчинені з мотивів расової, національної або релігійної нетерпимості. Документ вносить відповідні зміни до статей 115, 121, 122, 126, 127 та 129 Кодексу, до статті 161 – щодо порушення рівноправності громадян залежно від їх расової, національної належності або релігійних переконань, а також до статті 300 Кодексу – щодо ввезення, виготовлення або розповсюдження творів, що пропагують культ насильства і жорстокості.

Зокрема, за новою редакцією статті 300 Кримінального кодексу ввезення в Україну творів, що пропагують культ насильства і жорстокості, расову, національну чи релігійну нетерпимість та дискримінацію, або їх виготовлення, зберігання, перевезення чи інше переміщення з метою збуту чи розповсюдження або безпосередньо їх збут чи розповсюдження, а також примушування до участі в їх створенні, караються штрафом до 150 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або арештом на строк до шести місяців, або обмеженням волі на строк до трьох років з конфіскацією таких творів та засобів їх виготовлення.

Мета цього Закону – створення більш чітких передумов для невідворотності й належного рівня покарання за низку злочинних дій з мотивів расової, національної чи релігійної нетерпимості.

ІРС.

Суд Пилата

Правління Понтія Пилата ознаменувалось масовим насильством і стратами. Податковий і політичний гніт, провокаційні образи юдейської віри і звичаїв викликали масові народні виступи, які римляни безпощадно придушували.

Знаючи це, тим дивнішим видається суд Пилата над Христом. Уперше за історію свого правління Пилат виступає особою, зацікавленою у виправданні єврея. Перед ним стояла незвичайна Людина, і вона розпалила його совість нестерпним полум'ям. Той, хто зовсім недавно віддав наказ (Лк. 13:1) змішати кров галілеян з кров'ю їх жертв, намагається захистити Того, Чия віра для нього смішна і безглузда, Котрого навіть власний народ вперто хоче позбутися.

«От тоді взяв Ісуса Пилат та й звелів збичувати Його. Вояки ж, сплівши з терну вінка, Йому поклали на голову та багряницю наділи на Нього, і приступали до Нього й казали: «Радій, Царю Юдейський!». І били по щоках Його... Тоді вийшов назовні знову Пилат та й говорить до них: «Ось Його я виводжу назовні до вас, щоб ви переконались, що провини ніякої в Нім не знаходжу». І вийшов назовні Ісус, у терновім вінку та в багрянім плащі. А Пилат до них каже: «Оце Чоловік!» (Ів. 19:1-5).

Після марних суперечок з юдеями і відсутності аргументів на захист Христа Пилат наказує бити Ісуса, потім виводить Христа з терновим вінком, стікаючого кров'ю — у надії, що, можливо, вигляд спотвореного чоловіка утихомирить розшалілу ненависть. І звертаючи увагу натовпу на скривавленого Ісуса, проголошує слова: «Оце Чоловік!». А у відповідь чує: «Розіпни Його! Розіпни!».

Парадокс. Побожні юдейські священики прагнуть смерті Того, Котрого жорстокий римський прокуратор намагається врятувати. Суд над Христом зміг пом'якшити кам'яне серце римського прокуратора, але не зміг розбудити совість вибраного Богом народу. Воістину, мав рацію Ісус, коли говорив книжникам і фарисеям: «Ваш батько — диявол, і пожадливості батька свого ви виконувати хочете» (Ів. 8:44).

Юдеї розуміли, що коли вони висунуть звинувачення в богозневазі, то Пилат відправить їх додому, це не було аргументом. Тому в їх арсеналі були три брехливі політичні аргументи. Вони:

об'явили Христа революціонером;

звинуватили Його в підбурюванні до несплати податків цезарю;

заявили, що Він називає Себе Царем.

Душа Пилата опинилася між двома жорнами: владою Бога, яка пробудила в ньому совість, і владою кесаря, яка навівала страх. Попередні прокуратори, знаючи наскільки сильні релігійні почуття юдеїв, делікатно ставилися до їх віри, збе-

рігаючи терпимі стосунки. У час Пилата, завдяки його зневажливому ставленню до юдеїв бунти не припинялися. І юдеї не раз погрожували, що пожаліються вищій владі на численні порушення з боку Пилата римських законів. Що пізніше вони таки зробили, внаслідок чого Пилат був знятий з посади правителя за необгрунтоване знищення великої групи людей в Самарії. Тому аргумент «якщо Його пустиш, то не кесарів приятель ти!» (Ів. 19:12) поставив останню крапку в роздумах Пилата. Йому було чого боятися.

Вагання Пилата можна порівняти з душею людини, яка живе в гріху, але в якій любов Божа починає пробуджувати совість. Як колись Пилат, вона перебуває між двома владами: владою любові і життя і владою ненависті і смерті.

Він дивиться на Христа, Який незрозуміло притягує до Себе, пропонуючи мир душі і совісті і радість серцю. І в той же час чує брехливі аргументи диявола, які здаються справедливими, збуджують розум, серце і в той же час віднімають мир і радість (наприклад: Бог несправедливий, тому що багато несправедливості у світі, Бог не милостивий, подивися як страждаєте ти і твої близькі і т. д.).

Совість людини кличе подивитися на скривавленого її ж гріхами Христа, а диявол кричить: «Смерть!». Совість кличе до серця людини, а гріх ще голосніше волає: «Розіпни!». Чий голос переможе у твоїй душі?

Храм і сигарета

«Досягла вас спроба не інша, тільки людська; але вірний Бог, Який не попустить, щоб ви випробовувалися більше, ніж можете, але при спробі й полегшення дасть, щоб знести могли ви її» (1 Кор. 10:13).

Я курив, напевне, близько 30 років... І, чесно признаюся, кидати мені не те щоб «не моглося» — не хотілося...

Бог покликав мене у віці 45 років. Здавалося би, застаріла звичка в досить зрілому віці, як тут справитися? Але в Бога все по-іншому. Настав час, коли стало ясно, що віруючий і сигарети разом «не пасують». І тоді, з жалем поглянувши на півпачки «Бонду», що залишалася, я почав молитися:

— Господи! Ти знаєш істину. Мені соромно перед Тобою, але я повинен бути чесним. Я не хочу кидати цю гидоту. Мені подобається курити, особливо після обіду, на ніч перед сном... Я не буду робити картинних жестів — зминати пачку, кидати її в урну, щоб потім через 15 хвилин шукати, в кого би «стрельнути». Я докурю ці сигарети, а потім що хочеш, те зі мною і роби».

Треба було бачити, як я смакував ті сигарети... Останню докурив до самого фільтру. А вже потім зім'яв порожню пачку, зітхнув і викинув в урну... І сталося чудо! Я навіть не відчув, що розлучився з такою серйозною звичкою. Мені не хотілося курити! Я не згадував про це... Я просто не курив.

Минуло кілька років. І ось йду якось вулицею і бачу — сидять бабусі і торгують сигаретами поштучно... Це тепер мені зрозуміло, що мав на увазі апостол Павло, коли говорив: «Тому-то хто думає, ніби стоїть він, нехай стережеться, щоб не впасти!» (1 Кор. 10:12).

Але тоді я навіть не усвідомив, що сталося. Мовби хтось інший, а не я, підійшов до бабусі і... купив сигарету. Наступну сигарету я закурив днів через два, потім наступного дня, потім дві на день... Потім купив пачку... І дуже скоро мені стало зрозуміло, що я не хочу кидати курити.

Так тривало близько місяця, а може, й довше. Але «немає нічого захованого, що не відкриється, ні таємного, що не виявиться. Тому все, що казали ви потемки, — при світлі почується, що ж шептали на вухо в коморах, — на дахах проповідане буде» (Лк. 12:2-3).

Про моє падіння стало відомо в церкві і, зрозуміло, що відбулася розмова. Мені був запропонований вибір: або служіння, або сигарети... І ось тут і починається найцікавіше. Бог показав мені видіння. Терези. На одній шальці — величезний храм. Дуже гарний храм! І мені стало зрозуміло, що це храм живого Бога. А на другій — недопалок... Пом'ятий, такий обвуглений недопалок... І уявіть — шальки хитаються... Шалька з храмом не перетягує шальку з недопалком... Навіть навпаки. І найстрашніше — я відчуваю всередині, що я (це неможливо, напевне, собі уявити), не хочу, щоб перетягнув храм...

Я готовий схилитися до вибору на користь недопалка?

І мені стало страшно! Так страшно, як ніколи до цього в житті! Я топився, але мені не було так страшно! Я ледь було не звів рахунки з життям, але й тоді мені не було так страшно... Це, напевне, і є той самий «страх Господній». Страх повернутися у світ. Страх залишитися без Бога. «Та ж страх Господній — це мудрість, а відступ від злого — це розум!» (Йов. 28:28).

Відтоді минуло багато років. Милість Божа настільки велика, що більше мені не те щоб закурити — подумати страшно про повернення в гріховне існування. Бог звільнив мене знову, і я сподіваюся, що назавжди! Але досі в мене перед очима видіння величезних, як колода, коренів зеленуватого кольору. Коренів мого грішного минулого, яке тягнеться кудись в невідомість.. І хто, окрім Бога, може звільнити від нього? Хто, окрім Господа нашого Ісуса Христа?

Сергій СГІБНЄВ.

Дорогі брати і сестри в Господі, читачі газети «Вірую»!

Ось і ще один рік добігає до кінця. Ми щиро дякуємо всім, хто підтримував нас молитовно і фінансово. Дуже приємно, що число осіб, які бажають отримувати нашу газету, усе зростає. Щомісяця нам доводиться надсилати близько 30 000 примірників «Вірую».

Значна частина наших передплатників регулярно слухає радіопрограму місії і переглядає телепрограму, які виходять в ефір щотижня під однойменними назвами – «Вірую». Ми вдячні за всі ваші добрі листи. Будемо раді довідатися про ваші побажання щодо наших ЗМІ на наступний рік.

Як і раніше, отримання часопису нічого не коштуватиме тим, хто сам приходитиме за ним до редакції.

Для всіх інших ми надсилатимемо газету за умови попередньої оплати вартості поштових послуг.

Вартість пересилання:

одного примірника газети – 30 грн. за рік;
19 примірників (0,5 кг) – 180 грн. за рік;
38 примірників (1 кг) – 250 грн. за рік;
78 примірників (2 кг) – 350 грн. за рік.

Кошти можна переказати на рахунок:

26008340311261 у Львівській обласній філії АКБ «Укрсоцбанк», МФО 325019, код ЄДРПОУ 20559726 ***(з обов'язковою приміткою «Добровільні пожертвування на газету «Вірую»);***

або поштовим переказом на адресу місії:

місія милосердя «Добрий самарянин», вул. Мочульського, 1, Івано-Франківськ, 76002 (з обов'язковою приміткою «Добровільні пожертвування на газету «Вірую»).

УВАГА: з березня у зв'язку зі зміною вартості поштових послуг ціни на газету можуть зрости.

Якщо з якихось причин ви не розрахувалися за доставку газети упродовж 2009 року, ви ще маєте можливість це зробити. «Не будьте винні нікому нічого, окрім того, щоб любити один одного» (Рим. 13:8).

Увага! Місія, окрім газети «Вірую», видає ще й часопис «За євангельську віру». Щоб уникнути непорозумінь, просимо обов'язково вказувати назву видання, яке замовляєте. А на квитанції про переказ коштів на наш рахунок ОБОВ'ЯЗКОВО вкажіть своє ім'я та прізвище.

Якщо ви не в змозі оплатити поштові витрати, ПОВІДОМТЕ про це, і ми надсилатимемо вам газету безплатно.

А якщо ви спроможні вислати більшу за вказану суму, будемо вам дуже вдячні, адже це допоможе малозабезпеченим людям надалі отримувати духовну поживу.

Редакція газети «Вірую».

Щонеділі о 17:00 та щопонеділка о 9:00
дивіться християнську телепередачу «Вірую» на каналі ТРК «3-студія».
Стежте за програмою телепередач

● ДИВОСВІТ

Вона дихає через свої ноги

«Чи буде хто Бога навчати знання, Його, що й небесних судитиме?» (Йов 21:22).

У тої, що дихає своїми ногами, тисячі щелеп, але немає рота; до 50 рук і око на кінці кожної руки. Ні, це не нова істота з наступної серії «Зоряних війн». Це — морська зірка.

Коли Бог проектував морську зірку, Він, мабуть, вирішив зробити її геть зовсім не схожою на всі інші істоти. Залежно від різних видів морська зірка може мати від трьох до 50 рук з оком наприкінці кожної.

Груба шкіра морської зірки покрита маленькими щелепами, які перешкоджають паразитам ліпитися до неї.

Ще дивніший факт, що кожна з цих тисяч щелеп працює незалежно від інших. Щоб отримати кисень, морська зірка втягує воду через труби в ногах, кожна з яких містить малесенький насос і систему труб, що зв'язує її з іншими ногами.

Морська зірка дає нам урок: Бог не робив Своє творіння за якимось певним шаблоном. Він — Творець.

Запрошуємо на Богослужіння в церквах християн віри євангельської:

Івано-Франківська область:

Бурштин, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
Косів, вул. Горбового, 8; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 18 год.;
Калуш, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
Коломия, вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА – 18 год.;
Надвірна, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год., СЕРЕДА – 19 год.;
Рогатин, вул. Богуна, 2; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
Рожнятів, вул. Довженка, 13; НЕДІЛЯ -16 год., СЕРЕДА – 19 год.;
Тлумач, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА – 20 год.

Хмельницька область:

Хмельницький, вул. Березнева, 5;
НЕДІЛЯ — 9 год., 15 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
Нетішин, вул. Шевченка, 6; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ВІВТОРОК — 19 год.;
Волочиськ, вул. Незалежності, 46;
НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
Кам'янець-Подільський:
Нігинське шосе,8-а;
НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ПОНЕДІЛОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Молодіжна, 16; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА — 18 год.;
пров. Амбулаторний, 14-а;
НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Драгоманова, 4; НЕДІЛЯ — 9, 12 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;

Дорогі друзі! Слухайте

ХРИСТИЯНСЬКІ РАДІОПЕРЕДАЧІ

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА
о 21.30 — *«Жива надія»*

ЩОСЕРЕДИ
о 21.15 — *«Новий вимір»*

ЩОЧЕТВЕРГА
о 20.40 — *«Віра. Надія. Любов»*

ЩОП'ЯТНИЦІ
о 21.15 — *«Відвертість»*

ЩОСУБОТИ
о 12.40 — *«Вірую»*
о 20.35 — *«Людина і вічність»*
о 22.45 — *«Вірю і знаю»*

ЩОПОНЕДІЛКА
о 20.45 на хвилях «Променя» —
передача для дітей «Стежинка»

Запрошуємо на Богослужіння в Івано-Франківській церкві християн віри євангельської:

ЩОСЕРЕДИ – **о 19 год.,**
ЩОНЕДІЛІ – **о 10 та 18 год.,**
ЩОПОНЕДІЛКА – молодіжне служіння **о 19 год**.

Адреса:
м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1 (на Майзлях).
Тел. для довідок (0342) 78-17-03.

ВІРУЮ
№ 11 (130) листопад 2009 р.
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»
Газета видається на добровільні пожертвування
Р/р 26008340311261
Львівська обласна філія АКБ «Укрсоцбанк»
МФО 325019 код ЄДРПОУ 20559726

Редактор Олег КАРПЮК
Адреса редакції:
76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com

Газета віддрукована у ТзОВ «Видавничий дім «Молода Галичина».
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.
Редакція не завжди поділяє погляди авторів.